FontarGoth

fanzine

№9 2010

Готика
та Фрейд

NO ILLUSIONS

NO FUTURE

Miss my Death

Abbsedtq

SHE CRIES

Te Deum

Batcave 13

MALINCONIA

delia

theNIGHTCHILD

mizantropia

GRIMFAITH

ФОНТАРД
FANZINE

ПОПЕРЕДЖЕННЯ
НЕНОРМАТИВНА
ЛЕКСИКА

NO GODS
DIY
c.l.a.b
NO MASTERS

Якщо ви — автор і пишете змістовні статті, у вас є реальний шанс розмістити їх у нас. Наш фензін із радістю приймає матеріали на адресу diyadmin@ukr.net (з позначкою «СТАТТЯ»).

Вимоги до статті:

• Вона обов'язково має бути вашою власною.

• Має бути оригінальною, цікавою та актуальною.

• Формат надісланих файлів: .doc або .rtf.

Обов'язково вказуйте свої контактні дані прямо у статті — саме в тому вигляді, в якому хочете бачити їх у журналі.

Мова написання може бути літературною (українська, російська, білоруська), діалектною або сленговою (ненормативна лексика не надто вітається, але й не забороняється).

Якщо ви хочете отримати цей номер або наступні випуски, пишіть нам на вказану електронну адресу.

Окрім того, фензін можна знайти у таких точках розповсюдження:

«InRock» (м. Полтава), «Імпреза» (м. Кременчук), «Білокнижник» (м. Дніпропетровськ), «FreeZone» (м. Дніпродзерджинск, правий берег), «Устав» (м. Львів), «Талісман» (м. Харків), книжковий ринок Петрівка (16 ряд, 10 місце) (м.Київ).

проєкти, представлені в номері:

Batcave 13 — готик-рок / deathrock, сцена та концепція проєкту

the NIGHTCHILD — gothic rock;

Dust Heaven — synth-goth / electro-dark; клубна та фестивальна сцена

Undina — готичний рок / darkwave

Malinconia — gothic metal / doom-goth

GrimFaith — gothic metal

I Miss My Death — dark / gothic rock

Te Deum — doom / gothic metal

She Cries — gothic metal з елементами хардкору

Apostate — dark metal / gothic metal

All Dies — doom / death metal з готичною естетикою

Mizantropia — gothic / extreme gothic metal

Delia — symphonic gothic metal

Між з тим трошки роздумів про осінь та Фрейда, а також вірші та проза від DustedNick.

Осінь не створює настрою — вона його виявляє. Це період, у якому зовнішні стимули скорочуються, а внутрішні процеси стають помітними без підсилювачів. Саме тому осінь несумісна з музикою, що прагне відволікати або прикрашати реальність. Вона потребує звучання, яке не заперечує зниження температури, скорочення світлового дня та поступове згасання інтенсивності життя.

Панк у цьому контексті є точкою входу. Не як бунт, а як фіксація базового стану. Наприклад, Ramones — I Wanna Be Sedated або Sex Pistols — Problems працюють восени не через енергію, а через прямолінійність. Вони не пропонують виходу з ситуації, а лише підтверджують її наявність. Осінній панк — це музика руху містом під дощем, коли тіло продовжує діяти, але мотивація вже не є вирішальною.

Постпанк робить наступний крок — він прибирає емоційний надлишок. Joy Division — Atmosphere або Warsaw — The Drawback не намагаються пояснити стан. Вони його фіксують у вигляді повторюваних структур і холодної подачі. Осінь тут не описується — вона просто відбувається. Така музика дозволяє перебувати в сезоні без потреби його коментувати.

Готик-рок вводить дисципліну меланхолії. The Cure — Faith, Fields of the Nephilim — Moonchild або Sisters of Mercy — Marian

демонструють, як осінь переходить зі сфери погоди у сферу світогляду. Це музика тривалого спостереження, у якій втрата не драматизується, а розглядається як структурний елемент. Вона не пригнічує, а стабілізує.

Готик-метал додає об'єм і вагу. Type O Negative — September Sun або Paradise Lost — As I Die працюють з осінню як з простором, що має фізичну щільність. Тут звучання стає важким, але не агресивним. Темп сповільнюється, гітари опускаються в нижній регістр, вокал втрачає імпульсивність. Це музика, яка відповідає стану, коли рух можливий, але не бажаний.

Дум-метал завершує логіку. My Dying Bride — The Cry of Mankind, Katatonia — Brave або Anathema — Sleepless не створюють осінній настрій — вони його підтримують у стабільному стані. Тут немає кульмінації, немає розрядки, немає обіцянки змін. Осінь у дум-металі — це час, у якому дозволено залишатися без виправдань.

Окремо варто згадати готичну романтичну лінію 1990-х, де осінь отримує емоційну форму без втрати стриманості. Type O Negative — Love You to Death або HIM — Gone with the Sin не є сентиментальними у класичному сенсі. Вони працюють з темою кохання як з формою залежності, що особливо читабельна саме восени, коли ілюзії більше не підтримуються зовнішнім світлом.

У сукупності ця музика не допомагає «пережити» осінь. Вона робить її придатною для перебування. Насолода тут не емоційна, а функціональна. Це здатність залишатися в сезоні без спроб його скоротити або замінити.

Осінь не вимагає оптимізму. Вона вимагає точності. І музика з панку, постпанку, готик-року, готик-металу та дум-металу забезпечує цю точність через простоту, повтор і відсутність фальшивих обіцянок.

Batcave 13: шаманський готик-рок

Batcave 13 – український гурт у жанрі готичного року, заснований 2006 року в Києві Шоном Ді (Sean Deigh). Спочатку це був one-man-проєкт із унікальною концепцією: Шон створив «фейковий культ» — гурт, який подавався як нібито забута андерґраундна банда 1980-х років. Перший сингл «Never So True» навіть презентували слухачам як запис давно втраченого американського готик-рок гурту, відповідно до цієї легенди. Згодом Batcave 13 переріс у реальний колектив, коли до Шона приєдналися інші учасники, і проєкт закріпився на київській готичній сцені.

Шон Ді з початку виконував у Batcave 13 усе сам – від вокалу до запису інструментів. 2007 року він власними силами випустив перший демо-EP (3 треки) – «Demo 2007», до якого увійшли композиції «Ghost», «Never So True» та «Touch The Wall». Цей неофіційний реліз поширювався у мережі в форматі MP3 і став дебютним представленням Batcave 13 публіці. 2008 року до Шона приєдналися гітаристка на псевдо Divuar Lacroix та клавішник Vlad Suppish, трансформувавши Batcave 13 з сольного проєкту на повноцінний гурт. Шон, відомий також як Soulmaster, залишився фронтменом і автором пісень, тоді як Divuar взяла на себе гітарні партії, а Vlad – партії синтезаторів і програмування драм-машини. У такому складі (вокал, гітара, клавішні) гурт проіснував до кінця 2010 року і став одним із яскравих представників київської готик-рок сцени.

Batcave 13 станом на 2010 рік об'єднав трьох учасників: засновника Шона Ді (Sean Deigh), гітаристку Divuar Lacroix та клавішника Vlad Suppish. Цей основний склад сформувався після приєднання Divuar і Vlad, що перетворило Batcave 13 з концептуального one-man-проєкту на реальний гурт. Шон (в центрі, на фото) виступає під псевдонімом Soulmaster і є фронтменом та автором більшості композицій. Divuar (ліворуч) привнесла в звучання живу гітару та сценічний образ, а Vlad Suppish (праворуч) – атмосферні клавішні партії та електронні ефекти. Разом вони розвинули унікальний стиль гурту, поєднавши традиційний готик-рок із експериментальними елементами та шаманською екзотикою.

Batcave 13 визначають свій жанр як «shamanic gothic rock» – їхня музика поєднує містичні, майже шаманські співи й заклинання із характерним гітарним

звучанням готик-року, густо приправленим ефектами синтезаторів. Атмосфера треків навмисно монотонна і гіпнотична – використовується драм-машина для рівномірного біту, що додає ритуальної настроєвості. Серед натхненників гурту – класичні deathrock/баткейв колективи та пост-панк виконавці 1980-х: Alien Sex Fiend, Siouxsie and the Banshees, Bauhaus, The Southern Death Cult, а також представники французького coldwave. Такий еклектичний список впливів проявився в музиці Batcave 13 експериментальністю і вірністю духу ранньої готики, що вигідно вирізняло Batcave 13 на тлі більш металізованих або електронних проєктів української готичної сцени.

За період до 2010 року дискографія Batcave 13 налічувала кілька неофіційних видань. Головним з них став згаданий демо-EP "Batcave 13 (Demo)" 2007 року із трьома композиціями. Згодом гурт записував нові пісні, які виконував наживо і публікував онлайн. Трек «Ghost» здобув популярність і був включений до офіційної компіляції журналу Sacratum №6 (2008) на аудіо-CD, присвяченому готичній та індастріал сцені. У збірці Sacratum пісня «Ghost» Batcave 13 сусідить з треками інших українських гуртів, що допомогло гурту заявити про себе ширшій аудиторії. Станом на кінець 2010 року Batcave 13 не мав повноформатного альбому – матеріал існував переважно у вигляді демо-записів і концертних версій, доступних фанатам через інтернет-сторінки. Це відповідало DIY-естетиці андерґраундної готичної сцени, де багато релізів того часу поширювалися неофіційно. Живі виступи Batcave 13 проходили здебільшого на камерних андеграундних майданчиках Києва. Гурт дебютував на готичних вечірках у другій половині 2000-х, швидко здобувши культову репутацію в локальному колі. На сцені Batcave 13 використовували мінімальний склад – вокал, одна гітара, клавішні та запрограмовані ударні – що створювало інтимний, але магнетичний саунд. Музиканти виступали в образах, характерних для готик-року: чорний одяг, довгі плащі, антураж свічок і напівтемряви, що підсилювало містичну атмосферу виступів. Попри відсутність живого барабанщика, концерти Batcave 13 вирізнялися своєрідною ритуальною енергією та театральністю – гурт повністю втілював свою концепцію «шаманського культу» на сцені. Batcave 13 став постійним учасником тематичних готичних подій у Києві. Учасники гурту не лише давали живі концерти, а й брали участь у сцені як діджеї: так, Шон виступав під ніком DJ Soulmaster, а Divuar – як DJ Divuar, граючи сет-листи з класики deathrock/post-punk на готичних вечірках. Поєднавши експериментальні ідеї з класичним духом Batcave-готу, гурт створив власний маленький "культ" з вірних поціновувачів. Дискографія Batcave 13 налічувала лише демо та окремі треки, але їхня творчість розповсюджувалася серед фанатів неофіційно і через компіляції. Незважаючи на відсутність широкого комерційного успіху, Batcave 13 став культовим явищем локального масштабу – прикладом незалежного, самобутнього гурту, що зберіг вірність естетиці справжнього готичного року. Феномен Batcave 13 підтвердив, що готик-рок в Україні живе і розвивається.

theNIGHTCHILD

The Nightchild — український гурт у стилі готичний рок / постпанк, створений донеччанином Олексієм Нікітченком (псевдонім Nightchild A.) наприкінці 2003 року. За даними офіційного профілю колективу, «The Nightchild» було засновано в Донецьку наприкінці 2003 року саме Олексієм Нікітченком. На самому початку це фактично був сольний проєкт одного учасника (one-man band), хоча згодом до складу долучалися інші музиканти. Музичний стиль гурту сформувався під впливом британської готики 1980-х (The Sisters of Mercy, The Cure), а також колективів на кшталт Christian Death. У власних описах музиканти підкреслюють, що зберігають «класичне звучання Batcave» — традиційного лондонського клубу, що вважається місцем народження готичної субкультури.

Настрій Nightchild формують похмурі меланхолійні мелодії з домінантою гітари і драм-машини (часто замість живих барабанів звучать синтезовані «удари»), поєднуючи впливи 80-х і сучасні елементи.

Ядром The Nightchild зберігається Олексій Нікітченко (вокал, гітара, програмування). Із моменту заснування до гурту долучалося кілька музикантів. У доступних джерелах згадується, що на початку проєкту з Нікітченком грали, зокрема, гітарист Фріц Інферно та клавішниця Фабієна Туртрейф (колишні учасники інших українських гуртів). Пізніше склад змінювався: на початку 2010-х років одним із учасників став барабанщик Mr. Loopen', а наприкінці 2010-х з'явилася басистка Ольга «Holy Cat» Мурочна. The Nightchild бере активну участь у локальній темній сцені, хоча сама сцена в Україні залишається доволі маргінальною.

Дискографія до 2010 року

- **2004: Love + Blood + Death = Vampire (демо). Перший демозапис**

гурту, створений у співпраці з гітаристом Фріцом Інферно. У треклисті — композиції «Bloody Feast», «Hunters», «Closer», «Follow Me», «The Crow», «Resurrected», «Fabiena» та ін. (Назви треків наведені за даними фан-ресурсів).

- **2009: The Other (альбом, самовидання). Дебютний повноформатний диск The Nightchild, записаний у Донеччині. Він включає пісні «Bloody Feast», «The Crow», «Hunters», «Closer», «Follow Me», «Find, Show, Save», «The Other», «False Romance», «Resurrected», «(Cry) Fallen One», «Etude (for nobody)».**
- **2010: With Me (сингл/EP). Сингл-EP, що містить три треки: «With Me», «Closer» та кавер на відому європоп-композицію «Voyage, Voyage» (Desireless). У цій пісні гостьовий вокал виконала Мері Хіммельсвайт (Puppet Lane).**
- **2010: Insects in the Amber (EP). EP з чотирьох пісень: «Insects in the Amber», «Through the Darkness», «God Knows I'm Good», «Won't Feel». Всі вони були виконані готично-атмосферною манерою.**

Ми трошки поговорили з Сашком на тему його творчості, шо з цього вийшло читайте далі:

DIYclab: Темної ночі! Вибач за тупе питання але потрібно з чогось почати розмову. Хто ти е чоловіче добрий і що ти створив таке.

Nightchild A: Привіт. Я

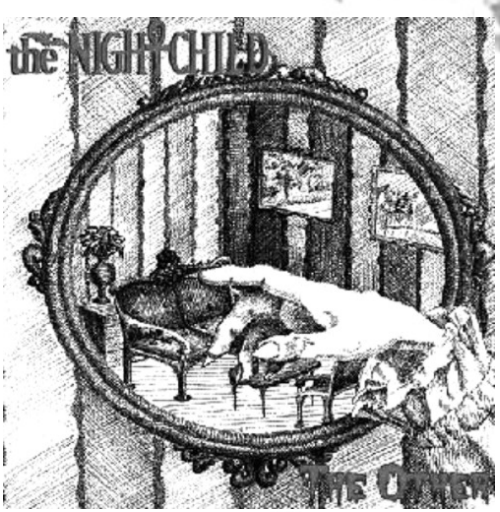

Nightchild A. — засновник і головний ідейник готик-рок гурту the NIGHTCHILD. Паралельно займаюся ще одним проєктом SOCIOPHIBIA. Все почалося наприкінці 2003 року. Я тоді перебував у постійному пошуку — і як слухач, і як автор. Хотілося знайти форму, яка повністю відповідала б внутрішньому стану. У якийсь момент я усвідомив, що одна з улюблених мною груп грає саме gothic rock. Це стало точкою фіксації. Я зрозумів: ось тут мені є що сказати.

DIYclab: Які музичні впливи для тебе ключові? Від чого ти відштовхуєшся, коли пишеш музику?
Nightchild A: Безперечно, The Sisters of Mercy — один із головних орієнтирів. В усьому іншому я слухаю багато різного: gothic rock, post-punk, deathrock, new wave. Я не «знімаю кальку», а пропускаю почуте через себе і намагаюся вивести власний результат.

DIYclab: Тексти the NIGHTCHILD часто сприймають як «темні» або «готичні»?
Nightchild A: Я б не назвав їх по-справжньому темними. У мене немає завдання налякати слухача або загнати його в депресію. Я просто пишу про те, що мені цікаво.

DIYclab: Як виглядає твій процес написання пісень? Спочатку музика чи текст?
Nightchild A: По-різному. Інколи з'являється ритм або мелодійна фраза, інколи — рядок, навколо якого все будується. Але завжди важлива атмосфера. Якщо її немає — пісня не складається. Основна тема — вампіри. Черпаю натхнення з фільмів, книг і комп'ютерних ігор про них. Багато пісень натхненні іграми Vampire: The Masquerade Redemption та Bloodlines… Також люблю писати малі жахи – багато з них під впливом творів Лавкрафта.
DIYclab: Чи думав ти про співпрацю з лейблами закордонними?

Nightchild A:
Звісно, думав. Як і всі, мабуть. Був навіть варіант з американським інді-лейблом, але там усе розвалилося ще на старті, ми скоріш всього не готові для такого. Поки що це виглядає як мрія, а не реальний план.
DIYclab: альбом Another Shadow (2010) явний ухил у бік new wave, якась панкота. Це свідомий крок? І одразу питання навздогін коли його побачить широкий загал?
Nightchild A:
Так. Мені цікаво поєднувати gothic rock із new wave і post-punk. У третьому альбомі я планую ще глибше розвинути цю лінію. А з по другому питанню тут трохи складно, е різні причини на які ти ніяк не можеш вплнути. Думаеш як зробити щоб все було добре а виходить як завше. Е два треки «The Nameless Ghost» з вокалом Moongazer і «With Me» з вокалом Marie Himmelsweit, покищо я нічого не буду говорити, все дізнаєтесь самі або в цьому році або вже на початку 2011.

DIYclab: Паралельно ти ведеш deathrock-проєкт SOCIOPHIBIA. Це інший бік тієї ж естетики чи окрема історія?
Nightchild A:
Це окремий вектор. Я пишу для SOCIOPHIBIA, поки пишеться. Якщо з'являються ідеї — вони реалізуються. Новий реліз планується восени цього року, хоча спека, чесно кажучи, сильно заважає творчому процесу.
DIYclab: Як ти оцінюєш стан української готичної сцени зараз?
Nightchild A:
Як андеграунд у чистому вигляді. У нас дві паралелі одна яку ми бачимо з офіційних телеканалів та медіа, і друге то що існує насправді це дуже різниться.
DIYclab: І наостанок — кілька слів для людей які це прочитають:
Nightchild A:
По перше, слухайте нашу музику а по друге будьте собою, не впадайте в зневіру і не ускладнюйте життя зайвими речами.

Готика за лупою Фрейда

Готична субкультура – це своєрідна «дітища Ночі», що зародилася наприкінці 1970-х у Європі та США, як відгалуження панку. В 2010 році по світу «гіперболоїдних реалій» вона вже мала тисячі хасидів віком від підлітків до зрілих людей, з власними клубами, журналами і фестивалями. Характерними для неї є специфічний імідж – переважно чорний одяг, важкі черевики, коктейль корсетів, латексу й різних химерних аксесуарів. Музична атмосфера – від готик-року (Bauhaus, Siouxsie and the Banshees) до дарквейву та ембієнту, часто з похмурими текстами про смерть і самотність. Усе це – своєрідні ритуали «готу життя»: театралізовані вечірки з тематичними дрес-кодами, де молодь «відірвана» від буденності і купається в естетиці суму та ескапізму.

Зовнішній вигляд готів – справжній код: переважно чорно-чорний одяг, драматичний макіяж, масивні прикраси зі старовинною символікою. Часті атрибути – анх (єгипетський символ життя/безсмертя), різного роду хрести (в тому числі кельтські), кажани, зображення скелетів чи кажанів, такі символи у готів «отримують нове, конструктивне значення» – вони стають знаками «подолання буденності і обмеженості», а нести дослівно християнські сенси вже не обов'язково. Іншими словами, готи свідомо іронізують над шаблонами: якщо звичний хрест у цій групі втрачає свою релігійність, то формується новий «символічний спосіб» боротися з буденністю.

З ідеями Фрейда це дуже перегукується. Він вважав, що людська психіка завжди сповнена латентних (прихованих) потягів, які проявляються крізь символи. Отже, для Фрейда вбрання гота – це «симптом» або «символ»: приклад проєкції несвідомого прагнення назовні. Наприклад, гострі шипи на взутті чи нашийники можуть тлумачитися як фалічні символи, що «показують» приховане сексуальне (Ерос) й агресивне напруження, якого соромиться свідомість. А сваістичні чи окультні принти – це вже пряме запрошення фрейдівського Танатосу: одяг немов промовляє «я впізнаю свою таємну жагу до руйнування». Класик психоаналізу гадав би: «Дивись, ці готи перетворюють Чорне на магічний атрибут несвідомого!». Призма «українського будильника Фрейда» побачила б у чорному одязі форму витіснення – спосіб безкарно грати з неприємними страхами і бажаннями.

Готична музика 1980-х і 90-х – це теж ритуалізована гра із фрейдівською тематикою: атмосфера церемоніальна, «death рок». Наприклад, дебютний

сингл Bauhaus «Bela Lugosi's Dead» (1979) побудований як саундтрек до жахів: повільне, похоронне звучання з періодичними різкими ломаними ударами ударних. Для Фрейда така музика – як виконання внутрішнього «ритуалу»: меланхолія та тематика смерті тут не просто випадкові сюжети, а відлуння прихованих конфліктів і болісних переживань.

У гот-сцені популярні імена – Bauhaus, Joy Division, Siouxsie and the Banshees, The Cure тощо. Особливої уваги заслуговує Joy Division із трагічною історією: самогубство вокаліста Іана Кертіса у 1980 році викликало у готів справжню «морбідну цікавость». Фрейд би не пропустив ідентифікацію зі схожим образом: смерть «бунтаря» стає квазірелігійним досягненням, а тексти «Безживного світанку» чи «Love Will Tear Us Apart» ніби перетворюються на колективні сни про загибель і руйнування підсвідомих зв'язків.

Ритуали готів – це переважно нічні клуби з певною обрядовістю. Наприклад, культовий лондонський клуб Batcave був осередком готів у 1980-х, і вважався місцем де стилістику «частково-релігійного перформансу» відшліфовували тонко. Можна сказати, що навіть концерти готик-гуртів мають компонент «колективного трансування» – куріння яблучних сигарет посеред темряви, танці під караваї дыґґінґу. Фан-збориша та вечірки готів дуже нагадують церемонію: вони дозволяють «спустити пар» від буденної відрази та втілити в життя ілюзію безсмертя. Фрейд зрозумів би це як акт повторного переживання

(вірус повторення), наче суспільство грає з тілесними та ритуальними шаблонами, щоб утримати контроль над тривожними мотивами смерті. У студіях Фрейда готична музика стала б прикладом того, як «наратив душі» описується темною картинкою: кожна пісня немовби виконує «ритуал» вивільнення тіні несвідомого.

Надмірна сексуальність – невід'ємна частина готичної субкультури. Ґотичний одяг часто дуже еротичний: корсети, мереживні трусики, латексні костюми, підвіски й нашийники (часто із садомазохістичним натяком). Готичний макіяж – бліде обличчя, темна помада – створює вампірський образ, що асоціює сексуальне з небезпекою. Фрейд би підмітив тут двобій Еросу і Танатосу: з одного боку, піддатливий погляд готичної еротики – це вияв життєвої сили і лібідо, тоді як з іншого боку – завжди відчуття невідомого, агресивного тла.

Сам Фрейд описав Ерос як «інстинкт життя, пов'язаний із любов'ю, продовженням роду, прагненням до задоволення». Але водночас з'являється Танатос – «темна сила, інстинкт смерті». У готському стилі ці дві сили буквально зливаються: коли красуня в латексі танцює з ґотичною музикою, Фрейд би посміхнувся – бо бачив би тут дихотомію підсвідомого (сексуальний потяг і страх смерті). Він про це б сказав: «В їхніх образах Ерос прагне полягати у Танатосі». Наприклад, популярний атрибут – підвіска у формі кажана або хреста – для нього стала б знаковим переносом: демонстрація «фетишистської» прив'язаності до об'єктів, які поєднують еротичний і смертоносний сенс одночасно.

Згідно з психоаналітиками, фетишизм – це спосіб підстрахуватися від страху кастрації (зміщення сексуального бажання на безпечний об'єкт). У готів цей феномен розвинений «на максимум»: шкіряні нашийники та перстені, латекс і важкі чоботи перетворюються на сексуальні символи, що приховано (латентно) дорівнюють головному інстинкту. Як писав Фрейд, витіснене бажання може виявлятися саме через такі перформи: «неприйнятні для Его бажання стають несвідомими» і виносяться на поверхню у витончених метафорах. Таким чином готичні еротичні фетиші – це буквально «тіло говорить» замість тіла: метафори, що дають дозвіл несвідомому еротичному прагненню вийти назовні.

Якби Фрейду випало році писати про готичний феномен, його стаття, скоріше за все, була б напівсатира, напівсувора розвідка. Вченим тоном він висловив би свою прихильність іронічній логіці субкультури: Gothic любить гратися з життям та смертю, але робить це так майстерно, що мало хто лишається байдужим. Танатос (потяг до смерті) – головний герой їхніх мрій: готи цілком відкрито публічно flirt'ять із небуттям, вбираючи символи руйнування. Водночас Ерос весь час «підгортає» за спиною, вивергуючи прагнення життя і пристрасну творчість (від музики до вишуканого костюму). Як писав сам Фрейд, «життя і смерть – дві сили всередині нас, що ірраціонально б'ються одна з одною». Скоріш за все він змішав би терміни з жартами: наприклад, назвав би готів «сучасними ренесансними дітьми Едіпа», які мріють перемогти батька (панівне суспільство) через символічну смерть. Він відзначив би, що вся готична мода – це «гучно одягнений симптом»! Аксесуари – це проєкції прихованої лібідо, макіяж – театралізація витіснених бажань, а музичні тексти – загальні сновидіння цілого покоління.

В одному своєму листі Фрейд писав про «всіх людей, охоплених тяжінням і відразою до материнського». Готам він би сказав: ви реалізовуєте це тяжіння через метафору «Матері–Ночі» і «Отця–Смерті», які дають вам окріп у венах чорної крові. І хай із вигляду це звучить, як «кіно похмурої романтики», але Фрейд завжди прагнув дістатися до дна: він сказав би, що в кожному шипі, в кожному ритуальному танці готів ховається запитання «що ми насправді приховуємо в глибині душі». В підсумку psychoanalytic spotlight розкрив би: готична субкультура – це не просто «ефектна казка про смерть», а радше метафорична «репетиція з неприємним», де ід (потяг) подає форму через его (свідоме) та суперего (правила), а сонячний світ навколо тримає фасад.

Завдяки змішанню сленгової стилістики й наукової строгості, текст вийшов би доступним, але з добре впаяними фрейдівськими термінами – Танатос, несвідоме, витіснення, Едіпів комплекс, латентне бажання. І він показав би, що під готичною пивною «залою» завжди кипить глибока психологія. Навіть найбільш «фенжеті» ребята і дівчата носять свої чорні «бойові трофеї» не тільки за модою, а щоб на власні очі побачити свою психіку у дзеркалі саркастичного макіяжу.

Марина Гнатенко

Історія гурту Dust Heaven починається у 2001 році в Одесі, коли талановитий композитор Олександр Гречаник започаткував синт-готичний проєкт як сайд-проєкт свого гурту Gray/Scale. За офіційними даними, у перших записах проекту взяла участь співачка Ольга Пулатова (вокалістка гурту Flëur): її хрипке, «ефірне» сопрано миттєво стало візитівкою Dust Heaven. У 2003 році Пулатова покинула гурт, на зміну їй прийшла нова вокалістка Анастасія Букіна, причому Ольга продовжувала писати для Dust Heaven тексти пісень до 2006-го. Саме ця зміна голосу позначила собою перший великий етап розвитку гурту: «суперечка» холодної електроніки та емоційного жіночого вокалу тримала аудиторію в напрузі кілька років. Після низки концертів у 2003–2006 роках проєкт фактично занепав, поки у 2010-му Dust Heaven не воскрес у новому складі – із Валерією Фінікопуло на вокалі і трохи синті-поповим звучанням.

З самого дебюту гурт Dust Heaven намагався поширити свої «синтетичні» ідеї далеко за межами Одеси. Перший великий виступ відбувся наприкінці 2003 року в Москві – спільний концерт з австрійським гуртом L'âme Immortelle, який поставив Dust Heaven на карту слов'янської готичної сцени. Відтоді гурт активно гастролював: давав концерти не лише в Києві та Санкт-Петербурзі, а й в інших містах СНД (Москва, Київ, Санкт-Петербург, Кишинів). До того ж вони взяли участь у провідних європейських фестивалях – від легендарного німецького Wave Gotik Treffen до польського Dark East Music Meeting і Castle Party. Завдяки цьому Dust Heaven швидко здобули репутацію «найкращого слав'янського synth gothic проєкту» і змогли заявити про себе широкій публіці, підкресливши професіоналізм та стиль одеської школи електронної музики.

Музика Dust Heaven вирізнялася поєднанням холодної, «безжиттєвої» синтетики з насиченим, емоційним жіночим вокалом, проєкт поєднував «холодний, безжиттєвий синтетичний акомпанемент з емоційним і чуттєвим жіночим вокалом». Справа тут не лише в гітарних рифах чи драм-машинах – ключем був контраст: атмосферні тіні клавіш і синтезаторів раз у раз освітлювалися проникливим голосом фронтвумен, що водночас і навіював сум, і піднімав над повсякденням. Ольга Пулатова, зі свого боку, додавала «містичних» ноток текстам і вокалам – її м'який тембр у дуеті з мінімалістичною електронікою створював унікальне звучання, близьке до cold wave і darkwave-елементів, але водночас цілком автентичне для київсько-одеської сцени.

Загалом стиль Dust Heaven можна віднести до глибокої готичної електроніки. Пісні гурту мають «синтетичну» основу з легкою «нової хвилі» атмосферою, схожою на Depeche Mode чи L'ame Immortelle, але з помітно «одеським» характером: вокал тут завжди драматичний, майже оперний, а теми пісень – переважно філософсько-метафоричні. Фронтвумен гурту – спочатку Ольга Пулатова, пізніше Анастасія Букіна – надихала слухачів естетикою готичної моди: довге чорне волосся, виразний макіяж, витончені прикраси. Візуальний образ гурту (хай і про нього мало документальних фото) витриманий у готичному та ар-деко стилі – він відображає ту саму холодну загадковість, що й музика. Тексти пісень Dust Heaven (які до 2006 року писала Ольга Пулатова) зазвичай сповнені символізму та поетичних образів. Наприклад, одна з найбільш знакових пісень «Прозрачный человек» розповідає про тонку грань між реальністю і сном, між видимим та прихованим (тексти доступні в інтернеті, наприклад на сайтах пісень). На додаток, у 2010 році гурт остаточно змінив звучання у бік легшого synth-pop, про що свідчить і реліз кліпу до нових пісень.

Хоча Dust Heaven існував майже десять років, їх дискографія залишається доволі «прошаруваною» – здебільшого через те, що альбоми

виходили невеликим накладом чи взагалі не видавалися офіційно. Відомо, що у середині 2000-х команда записала повноформатний альбом «Тихие Игры» у двох версіях – російською та англійською. За твердженням самих музикантів, альбом був повністю готовий, але так і не був офіційно виданий «на дисках». При цьому багато демо-треків і синглів поширювалися через інтернет та з'являлися на фан-плейлистах: від наземних синт-хітів «Тихая река» і «Красный чай» до «прозрахтування» головних мелодій у «Прозрачный человек» чи «Холод». Окремим релізом гурт випустив промо-EP «Невидимки» (2003) зі своїми першими композиціями, але інформації про його тиражі майже немає в відкритих джерелах. Тому у ролі документальних релізів згадуємо переважно роботу над альбомом «Тихие Игры», про яку самі музиканти згадують у біографії.

Пісні гурту переважно російською мовою – це ще один чинник, який ускладнює охоплення західною аудиторією, проте додає їм місцевого колориту. На живих виступах Dust Heaven упізнавали за завжди вражаючими декораціями та хореографією. Гурт поділив сцену з багатьма відомими колективами і сам згадував про різні фестивалі. За їхнім підрахунком (і підтверджено архівними статтями), до 2005 року Dust Heaven вже виступали практично в усіх «сонячних» містах готичної України та Росії: одеські гот-паті, київський фестиваль «Діти Ночі», московські андеграундні шоу. Офіційна біографія навіть відзначає, що в 2005–2006 роках гурт відіграв концерти на Dark East Music Meeting (Варшава) та на головному київському готичному фестивалі «Діти ночі», а у березні 2006 року взяв участь у святкуванні 9-річчя порталу Gothic.ru у московському клубі «Точка». Усі ці виступи свідчили про зростаючу зацікавленість аудиторії: Dust Heaven неодноразово порівнювали з провідними гуртами жанру (наприклад, вони ділили сцену з L'ame Immortelle чи The Unholy Guests) і фактично «висвітлювали» готичну клубну сцену України для всієї Європи.

Одеса та Київ ставали домашніми базами гурту: одеська публіка бачила Dust Heaven і на рок-фестивалях, і на гот-паті на заводських теренах; київська – регулярно запрошувала гурт на великі Gothic-івенти. Москва та Петербург були важливим ринком – тут гурт грав разом із відомими іноземцями, доводячи, що українське звучання готики може тримати конкуренцію. У розпал кар'єри колектив закінчив запис свого першого повноформатного альбому, натомість потрапив до аґенди найавторитетніших фестивалів жанру. Музичне та візуальне надбання гурту віддзеркалює ту саму холодну загадковість, що і їхні пісні, — і саме завдяки цій єдності Dust Heaven і здобули визнання «найкращого слав'янського synth goth проєкту».

ПОВЕРНЕННЯ У МІСТО

` Дозорець підмітає засмічені вулиці та помелом витирає східці біля склепу в місті, що не позначене на мапі. Тут у будинках відсутні каналізування, купальні, виходки та лєтрика, не говорячи вже про телєвізію. Усі хотіли побачити диво. Літній емерит сидить у повстянах на лаві, позіхаючи. Він боїться, щоб його дружина не сварилася, вигукуючи: "Де ти шлявся, курвисько?"

Верстат для виробки мутр, прогоничів, шрубів перестав працювати. А так робітник байдикує, покладками калатає на дівчат у спідницях з розпинкою і з великими персами без нацицників. Ті дівчата йдуть до бабія на перевірку незайманості.

Спудеї із навчальні подалися до бари, щоби хильнути по гальбі пива, а потім піти до кіна.

Всюди смердить всяка хімія, навіть газмаска не допомагає.

Це хіба Европа?

За полюванням на дрібну птаху, відцідком спирту із сулії – наше єство.

Сідай, нумо, на ровера! Нехай картатим не здається небо...у місті, що не позначене на мапі.

Тут усі хотіли побачити диво: воскресіння Христа, падіння яблука на голову Ньютона, народження нового генія, клонованого із тіла померлого вождя.

Уніформа унісекс не дозволяла визначити стать юрби, що вирішила побачити диво. Сонце було у зеніті, смола розпікалася на очах. Папараці все ближче підходили до місця майбутньої події та своїми об'єктивами розганяли навіть нерухливих емериток, що пліткували біля фонтану на центральному майдані.

Зібрали з кожного долари або гривні згідно курсу Національного банку. Гроші одразу сублімувались, обминаючи рідкий стан, та осіли у кишенях тих, які хотіли показати людям диво.

А так ти все мешкаєш у місті, де всяка хемія.

Це хіба Европа?

Нумо, сідай на ровера!

P.S. Повертаючись в місто, він слухав "Rammstein" і читав лиликів.

DustedNick

MALINCONIA

Гурт Malinconia утворився на початку 2004 року в Києві. Його «днем народження» вважають 8 січня 2004 року – дату першої спільної репетиції з вокалісткою Тетяною Михайловою. За спогадами учасників, перший складу було сформовано на базі попереднього гурту Constellation (також із Києва), решта музикантів приєдналися з цієї команди. Дебютний концерт Malinconia відбувся 27 квітня 2004 року у Домі культури Київського національного економічного університету. Згодом група брала участь у фестивалях та концертах у всій Україні – від невеликих вечірок до великих заходів, проте аж до 2006 року виступів було небагато, бо музиканти приділяли час запису матеріалу. Стартова пісня з майбутнього репертуару «My Insanity» навіть дістала підзаголовок «the Dark Side of the Doom», що натякає на жанрові орієнтири гурту. Саме в цьому стилі звучить їхня рання творчість: мелодійний, атмосферний металл зі

значним меланхолією, який згодом знайшов втілення в дебютному альбомі "Forgotten Dreams" (2010) та інших записах. Цей спадок сформовано саме на початку 2000-х, коли київська сцена розвивалася в напрямку темних, мелодраматичних форм.

На початку 2004 року склад Malinconia виглядав так: вокалістка Тетяна Михайлова, ударник Антон Гончаров (обидва – з самого заснування), двоє гітаристів – Володимир Шульга і Юрій Політько, бас-гітарист Віталій Дерейкін і клавішниця Олександр Єньє. У 2005–2008 роках у складі Malinconia відбулися кілька ротацій. 2005-го року до гурту приєдналася клавішниця Олена Чебаненко, яка отримала місце за піаніно та синтезаторами. У кінці 2006 року колектив поповнився другим вокалістом – гроулером Миколою Лиходедом (що дало поєднання чистого жіночого вокалу з «екстремальним» чоловічим, характерне для багатьох готичних гуртів). А в 2008 році на бас-гітарі почав грати Олексій Мотовильник.

Натомість із 2006-го по 2008 рік із Malinconia поступово вийшли усі перші учасники, окрім основних фронтменів. Зокрема, гітарист Юрій Політько та басист Віталій Дерейкін покинули гурт до 2008 року; клавішницю Олександра Єньє у 2005 році замінила Олена Чебаненко; гітарист Юрій Хоменко теж відійшов наприкінці 2005-го. Таким чином до кінця десятиліття постійний склад Malinconia затвердився у вигляді: Тетяна Михайлова (чистий жіночий вокал), Микола Лиходед (гроулінг та гітара), Володимир Шульга (гітара), Олена Чебаненко (клавішні), Антон Гончаров (барабани) та Олексій Мотовильник (бас) . Саме цей «класичний» склад надалі працював над альбомом "Forgotten Dreams" і дав основні

концерти гурту.

Malinconia створила два офіціальних видання. По-перше, демо "Insanity" (2005) – це перший запис гурту, який за жанром і звучанням відповідав готик-/дум-металу з мелодійними вставками і двовокалом. За оцінками ентузіастів, перша композиція називалася "My Insanity – the Dark side of the Doom", що підкреслює глибокий, задумливий характер матеріалу.

По-друге, єдиним повноформатним альбомом до 2010 року став "Forgotten Dreams", альбом містить близько 10 треків (серед них «Innocent Story», «Internal Flame», «Forever Yours» тощо) та бонусну композицію «Реквієм». Деякі пісні альбому походять із того самого «Insanity»–демо, але більшість записали наприкінці нульових із оновленим звуком.

Крім студійних записів, Malinconia брали участь у різних збірках та конкурсних треках. Наприклад, у фестивалі «ПроРок» 2008 року Malinconia представили пісню «Insanity» – саме демо Тетяни та компанії.

Malinconia активно гастролювала з моменту заснування, виступаючи як самостійно, так і

у супроводі відомих команд. Серед ключових концертів і фестивалів були:

• 27 квітня 2004 – перший сольний виступ Malinconia у Києві (ДК КНУ). Цей дебютний концерт закріпив ансамбль на столичній сцені та відкрив шлях подальшим подіям.

• 19 квітня 2005 – презентація альбому Audi Sile у клубі «Оріана» (Київ), де Malinconia виступила разом із гуртами Temporary Sufferings та Grimfaith. На той час це була помітна готична подія в столиці, і виступ молодих Malinconia справив сильне враження на публіку.

• 6–7 травня 2006 – фестиваль «Рок-Січ» на Трухановому острові (Київ). Malinconia увійшла в лайн-ап провідного рок-форуму весни 2006 року разом із іншими українськими гуртами (згадується серед «найулюбленіших подій» ансамблю).

• 14–15 жовтня 2006 – «Diti Nochi: Чорна Рада-3» (готичний фест у клубі «Бінго», Київ). Участь на цьому фестивалі показала, що Malinconia йде в ногу з українською готичною сценою.

• 19 серпня 2007 – фестиваль «ПроРок» у місті Кролевець (Сумська обл.). Тут Malinconia здобула почесне друге місце серед учасників, що засвідчило зацікавленість слухачів у їхній музиці.

• березень 2007 – фестиваль «Jolly Roger Fest» (Київ). Malinconia виступили на цьому готичному/рок-фестивалі весни 2007 року.

• 30 червня 2007 – багатоденний open-air «Фортеця» (Білгород-Дністровський). Гурт грав одночасно з легендами українського року — «Чорним Обеліском» і «ВВ» — і був названий «Відкриттям фестивалю» 2007 року.

• серпень 2007 – ще один фестиваль «ПроРок» у Кролевці. Malinconia знову запросили на цей щорічний захід.

• 20 жовтня 2007 – «Doom Over Kiev Fest» (Київ). Тематичний фест дум-металу, на який Malinconia приїхали разом з іншими «темними» групами.

• 26 квітня 2009 – концерт-паті «Valpurgy Night – Spring Witcher» у клубі «Бінго» (Київ), організований агентством «De Lumine». Меридіан весни гурт відзначив новим лайнапом, поділившись сценою із гуртами Delia, Inferno та іншими.

• 24 жовтня 2009 – Dead Silence Fest у клубі «Чеширський Кіт» (Київ). Годинний сет Malinconia відкрив фест, після чого виступали гурти Nolens Volens, Natural Spirit тощо.

• 12 листопада 2009 – підтримка фінської легенди Apocalyptica у київському Палаці Спорту.

Крім того, гурт регулярно гастролював із «сценічними колегами» – зокрема, спільні концерти з Grimfaith, Delia, Inversus, Idol відзначалися особливою атмосферою. На цих виступах Malinconia часто відкривали сет своїми найпотужнішими композиціями, розгойдували публіку емоційними дуетами двох вокалісток і демонстрували характерну суміш ваги й мелодії.

Malinconia грають у жанрі symphonic gothic/doom metal. Це означає поєднання тягучих гітарних рифів дум-металу з мелодійними клавішними партіями та двохвокалом, характерним для симфонічної готики. Музика гурту важка й атмосферна, з виразними мелодіями на піаніно чи скрипці, але також з емоційним «драйвом» у посилених моментах. Як слушно відмітив один із слухачів, композиції Malinconia «наповнені не тільки сенсом, трагізмом і печаллю, але й повні драйву» – це дає зрозуміти поєднання похмурого настрою з енергією сцени.

Тематика текстів традиційно тяжіє до меланхолії, роздумів і «дощової романтики». Наприклад, назви пісень «Forgotten Dreams», «Innocent Story», «Insanity» (саме так зветься демо) вказують на пошуки втраченої невинності, розгубленості душі, внутрішньої темряви. У поєднанні з «смертельним» вокалом Лиходеда та проникливим голосом Михайлової тексти підкреслюють почуття розриву й туги. У Encyc. Metallum навіть зазначено, що гурт часто звертається до мотивів депресії у лірицi. Хоча першоджерел із аналізом текстів знайти важко, вже їхні назви і настрій пісень свідчать про глибоку емоційну напругу: «втрачені мрії», «невинна історія», «ті, що йдуть» – усе це тема відчаю та зниклої надії.

Сценічно Malinconia також мала чітко «готичний» імідж: тяжкі костюми, дим і приглушене світло супроводжували їхні виступи. Вони балансують між мелодійністю (сюди можна віднести елементи симфонічного металу, які перегукуються з західноєвропейськими гуртами типу After Forever чи The Sins of Thy Beloved) і важкістю дум-металу. Колектив з Києва часто

порівнюють з іншими українськими «готами» – наприклад, з I Miss My Death чи Mistland – але з індивідуальним почерком.

Malinconia формувалися в буремний період для української альт-музики, коли після «нашеству» та початку двадцять першого століття в країні стало на ноги кілька потужних гуртів у напрямку готичного/дум-металу. Київ того часу було центром такого руху: тут регулярно відбувалися фестивалі «Діти Ночі» (готик-фест у клубі «Бінго»), «Рок-Січ», «Jolly Roger», «ПроРок» та інші. Malinconia виступили поряд з іншими відомими українськими колективами цього кола – Кома Вниз, Inversus, Idol, Error: Genesis, Gris, а також з культовими «віківцями» і «копнями» – Чорним Обеліском, Кому Вниз. Вони були «включені у контекст» місцевої сцени: їх запросили на всі провідні події, де вони поділяли сцену з представниками як старої школи (композиційно-готичних груп), так і з сучасною молоддю – як металкорними гуртами, так і «ультра-dark» проектами.

Наприклад, восени 2006 року Malinconia грали на вечірках у стилі Gothic (фест Dity Nochi) разом із Komu Vnyz, Phantasmagoria та іншими представниками української готики. Влітку 2007 – на фестивалі «ПроРок» з металевими командами та «відборі» року (де також бували Darzamat, Hellion тощо). У 2007 році гурт був помічений і на прометейських дум/готичних фестивалях на кшталт Doom Over Kiev. Таким чином Malinconia виступили невід'ємною частиною тодішньої української «темної сцени», а їхній стиль органічно вписувався у «Нічну Атмосферу» того часу.

У підсумку, Malinconia посіли своє місце серед інших київських проектів – представників готичного та симфонічного металу – нарівні з гуртами Mistland, Graven, I Miss My Death, Inversus, Idols та ін. Їх враховували у газетних оглядах і рекламних матеріалах фестивалів під рубриками «готик-рок» чи «дум-метал». Наприклад, анонс фестивалю «Doom Over Kiev 2» за чотири дні до події згадував Malinconia як «одну з найцікавіших груп цього напрямку в Україні». Це свідчить про визнання колективу в межах сцени: хоча великої слави гурт так і не здобув, він був «в своєму колі» добре відомим і поважаним.

Описати атмосферу епохи Malinconia – це описати київські підвали та клуби 2000-х, заповнені приглушеним світлом ліхтарів і випаленим димом. Репетиції гурту 2004 року відбувалися вночі посеред січневої ожеледиці: «в цей день народилася Malinconia» – казали учасники, коли вперше зібралися у холодній залі, притаманній багатьом київським металевим репетиційним базам. Ймовірно, то був день, коли звучали вперше гітарні акорди пісень «Insanity» та «Lost in Heaven» за участю Тані Михайлової – саме про такі миті згадує сторінка Encyclopaedia Metallum, означаючи першу репетицію. Гурт починав роботу з простого складу, що перевтілився з Constellation: так вийшло, що перші партії бас-гітари писав Віталій Дерейкін, а соло-вокал – Тетяна, які обидва пройшли шлях від колективу-попередника до Malinconia.

Поступово у репетиційній аудиторії з'являлися

нові риси звуку: клавішні Олени Чебаненко вносили романтичні симфонічні фарби, а гроул Миколи Лиходеда – грубий контраст. Можна уявити, як на одній із вечірніх репетицій 2007 року Микола вперше пробує свої «екстремальні» партії до вже готових жіночих мелодій, створюючи напругу, яка відчувалась на концертах. Цю динаміку «два вокали – дві емоції» відзначали й критики, і слухачі: перші із сумом, під яким важіє кожна строфа, і другий – як зліт поривів наприкінці пісні.

На концертах гурт прагнув передати цей меланхолійний настрій. У кожній пісні відчутно, що підґрунтя дум-металу – це «печаль і трагізм», а не просто агресія. Як написав один із фанатів у відгуку, Malinconia змогли поєднати тяжку музичну «атмосферу суму» з драйвом живого звучання: «музика наповнена… печаллю, але і повна драйву». Схоже, саме таку стилістику гурт відточує в студії – «похмура драма, яку можна не лише відчути, але і відтанцювати», – а потім виконує на сцені під світлом прожекторів із димом та палаючими факелами (культовий прийом гот-металу) так, що в залі одночасно стихають і підкачується серце.

Годинник української сцени того часу відраховував хвилини до наступної святкової рок-зборівлі: фестиваль «ПроРок», «Фортеця», «Рок-Січ» – кожен з них міг перетворитися на нову платформу для звучання Malinconia. Згадаємо серпень 2007: після місяців записів альбому гурт вирушає на фест до Кролевця і виборює друге місце серед десятка команд. Таке визнання стало бисям провісником: публіка у рок-колі відчувала, що за стилем цей гурт варто слушно відмітити. І навіть коли весною 2009 на аншлагу відзначали Валпургієву ніч у київському клубі «Бінго», Malinconia встигли заспівати дві-три своїх найкращих готичних балади під оплески, а потім скористатися паузою діджеїв, щоб тихенько заспампувати басом хвилюючий фінал вечора.

Усе це – стрічки конвеєра кар'єри гурту – знімаються перед очима: студійні ночі над мікшерами, складання сетів у розповідний список, дискусії про звучання ритмів, спільні поїздки до Одеси чи Львова з однодумцями. І на фоні цих буденних фотографій розкривається головне: Malinconia принесли київській сцені свою «гортензію настроїв» – мінорне звучання на кордоні гіпнотичного trance і нестримного драйву. Вони пульсували разом із мінорними акордами клавіш, а головне – із почуттями тих, хто чекав на кожну «забуту мрію» і «невинну історію», проплакану в їхніх текстах. Саме це поєднання щільного звуку, вічної меланхолії і готовності віддати все сцені зробило Malinconia важливою частиною київської готики та дум-металу нульових років.

Утворений у 2002 році гурт GrimFaith швидко виділився на тлі київської сцени. Історія GrimFaith почалася влітку 2002 року зі спільного бажання гітариста Ігоря Черепанова, клавішниці Наталії Назарової та вокаліста Івана Чередніченка творити у стилі готичної дум-метал¬музики. Незабаром до колективу приєднався досвідчений барабанщик Ігор Рябцев, а у 2004-му році сформувалася остаточна класична п'ятірка – приєднався бас-гітарист Денис Ткалічев. Уже наприкінці 2003 року група записала свої перші композиції «Vampire to Become» і «Funeral of Last Hope», причому остання з них потрапила на українську збірку Wolfsong Compilation Vol.1 (Дніпропетровськ, 2004). Ці ранні сингли задали темний тон творчості GrimFaith і викликали інтерес музичної спільноти.

Склад GrimFaith залишався досить стабільним протягом першого десятиліття. Учасники дебютного (та єдиного до 2010) студійного альбому «Grime» (2008) – гітарист Ігор Черепанов, вокаліст Іван Чередниченко, клавішниця Наталія Назарова, ударник Ігор Рябцев та басист Денис Ткалічев – у ті роки були незмінними. Саме цей склад дарував гуртові виразний

мелодійний готик-саунд.

У творчому доробку GrimFaith офіційно вийшло лише два релізи. У 2005 році самостійно було видано промо-CD «Sex in Heaven», записаний у грудні 2004 року на київській студії Shaddar Records. Цей шести¬трековий промо-диск отримав схвальні відгуки у європейських та українських журналах і порталах. Перший повноформатний альбом «Grime» побачив світ 15 травня 2008 року на лейблі Moon Records (Київ). До нього увійшло 10 авторських пісень та бонус-кавер Poisonblack «In Lust». Оформлення диску — 12-сторінковий буклет – зробив відомий андеграундний художник В'ячеслав Нургеслаг.

Окрім власних релізів, GrimFaith брали участь у низці збірок. Зокрема, пісня «Funeral of Last Hope» увійшла до Wolfsong Compilation Vol.1 (2004), а композиція «Sex in Heaven» була представлена на Smashed Ground Compilation (2005) та повторно на Wolfsong Compilation (2005).

GrimFaith активно підсилювали свою популярність живими виступами. Після виходу «Sex in Heaven» гурт відіграв численні концерти в Україні,

розділяючи сцену з такими відомими колективами, як Hieronymus Bosch, Holy Blood, Catharsis, Malinconia, Conquest та багатьма іншими. У 2005 році вони навіть взяли участь у національному конкурсі гуртів Eurovision Band Contest у Києві. Зрештою, GrimFaith зробили першу закордонну поїздку на фестиваль Funeral of Last Hope Fest у Кишиневі (Молдова), що стало їхнім першим виступом за межами України. У 2008 році, на підтримку альбому «Grime», група дала серію концертів по Україні (альбом презентували 25 травня 2008 року у київському Sky Hall) та зняла перший кліп на пісню «Guttiere (Secret of the Sea)», який показували на музичному телеканалі Enter Music.

За звучанням GrimFaith тяжіли

до атмосфери темного готик-дума, поєднуючи важкі рифи з меланхолійними клавішними підкладками та експресивним чоловічим вокалом. Колектив цілеспрямовано створював «емоційний gothic/doom» саунд, близький до класичних зразків жанру. Музика групи збагачена атмосферними переборами синтезатора, відлунням рок-романтизму та інколи акустичними вставками. Тексти пісень зазвичай занурені у похмурий світ темної романтики, містики та трагічного кохання – типової для готичної субкультури тематики (зокрема, у композиціях йдеться про вампірську любов і прокляття душі). Відгуки критиків наголошували на подібності GrimFaith до шотландців Moonspell у поєднанні ніжності мелодій і тяжкості дум-металу. Нашому керманичу Семену вдалося поговорити з одним з учасником гурту, на темат чому та як.

SenYa: Наталю, як усе починалося? Чому саме готика і дум, а не, скажімо, класичний рок або щось «легше»?

Наталія: У 2002-му ми не думали категоріями жанрів. Просто хотілося грати щось глибоке, атмосферне, емоційне. Готика й дум були найближчими за духом. Вони дозволяли висловити меланхолію й біль, але водночас і ніжність. Усе

інше — вже прийшло з часом, зі звучанням.

SenYa: У 2004 році ви записали Sex in Heaven — зараз це звучить як маніфест почуттів. Яка атмосфера була на студії?

Наталія: Ми записували на Shaddar Records у Києві. Все було по-домашньому: пізні вечори, чай, акорди, що виливаються з синта. Ми жили у цих піснях. «Sex in Heaven» — це була метафора втечі. Від рутини, від банального життя. Студія була тим порталом.

SenYa: Чи змінилася музична мова GrimFaith між Sex in Heaven та Grime?

Наталія: Дуже. У Grime більше м'якої агресії, більше щільності, структури.

Ми стали впевненішими. З'явився Koen Romeijn, додав трохи металевого шліфу. Але все одно: на кожному треку я намагалась залишити тінь — атмосферу.

SenYa: Ваші тексти часто меланхолійні, навіть трагічні. Це позиція гурту чи просто настрій часу?

Наталія: Це ми. Музика — наше дзеркало. Хтось пише про вулиці, ми — про внутрішній ландшафт. У наш час це теж має голос.

SenYa: Чи є у тебе особисто улюблений трек GrimFaith?

Наталія: Напевно, Guttiere (Secret of the Sea). В ній все: спокій, хвиля, страх, ніжність. І таємниця. Вона дуже «наша».

SenYa: Якщо скажімо 2010 рік — це завершення епохи, то якою ти бачиш наступну?

Наталія: Трошки дивне запитання я так одразу не відповім, напевно хотілось жити так щоб була можливість займатися тільки улюбленими справами, і творити музику.

«I Miss My Death» народився на початку 2007 року в Києві як проект фронтмена Сергія Кривов'яза (вокал, гітара, лірика) та його однодумців. Перший склад включав Сергія Кривов'яза, гітариста Юрія Хуторного, басиста Олега Козлова та барабанщика Івана «Smerch» Рибченка; улітку 2007-го до гурту приєдналася сопрано-вокалістка Наталія Бржеська, після чого відбувся дебютний концерт команди. Уже незабаром музикантів запросили поділити сцену з українськими «важковаговиками» готичної сцени – She Cries та Mournful Gust. Цей період заклав фундамент звуку та іміджу гурту – атмосферу темної романтики й декадансу, що стане їхньою візитівкою.

Склад «I Miss My Death» змінювався майже щороку. Уперше басист Олег Козлов покинув колектив ще в кінці 2007-го, а незабаром за ним пішов і гітарист Юрій Хуторний. Їхні місця зайняли Євген Хорошенко (бас) та сам Сергій Кривов'яз, який долучив другу партію гітари. На короткий час з'явилися скрипка (Олексій Замковий) і нові басист із клавішницею (Антон Заболотний і Олена Гарбарчук), проте і вони невдовзі змінилися: поява в групі клавішниці Олени «Helen» Кривов'яз (мол. сестри Сергія) остаточно сформувала класичне поєднання чоловічого гроулу й жіночого оперного сопрано. Зрештою дебютний склад 2010 року на демо «…At Her Funeral» складався з Сергія Кривов'яза (вокал, ритм-гітара), Олени Кривов'яз (клавішні, вокал), Олега Ратії (соло-гітара), Антона Заболотного (бас) та Івана Рибченка (ударні). Саме цей склад увійшов до студії наприкінці 2009

демо «…At Her Funeral». Робота над ним розпочалася восени 2009 року, і реліз відбувся 9 вересня 2010 року. На цьому альбомі було шість треків (загальна тривалість близько 39 хв): Intro, «…At Her Funeral», «Умирая в одиночестве», «Чайка», «День моей смерти» і «Ave Maria». Цей CD-R з власною обкладинкою побачив світ у самвидавівських умовах і розійшовся обмеженим тиражем серед фанів. Гастрольна активність I Miss My Death у перші роки була значною. Уже до виходу демо гурт дав близько двох десятків концертів по всій Україні. Вони регулярно виступали на столичних клубних вечірках – наприклад, у київському клубі «Бінго» – та подорожували містами Сходу і Заходу. Зокрема, у суботу 19 вересня 2010 року «I Miss My Death» зіграли спільний концерт з київським гуртом Scarleth на головній площі Маріуполя (на святкуванні Дня міста).

Звукова палітра I Miss My Death поєднує важкі, повільні думрифи з бароковою мелодійністю клавіш та скрипки, а також театральні вокальні партії. Класичне поєднання масивного ґроулінгу й ніжного жіночого сопрано створює «готичне» звучання – згідно з рок-пресою, фронтмен і солістка гурту виглядали як «аристократи» на сцені, а їхня музика була наповнена атмосферою декадансу і вічної темної романтики. У перших піснях гурту домінували мелодії меланхолії та трагізму, а лірика зверталася до

тем кохання, самотності і смерті. Така спрямованість відповідала традиціям жанру: «I Miss My Death» намагалися створити образ сумного романтичного героя, загубленого у трагічному танці світла і тіні.

Візуально колектив теж тяжів до готичних канонів. На сцені музиканти переважно одягалися у темні смокінги або довгі плащі; у їхніх кліпах і промоматеріалах домінували кадри з нічним містом, старовинними інтер'єрами та свічками. При цьому власний творчий стиль гурту залишався впізнаваним: обидва вокалісти доповнювали одне одного – Сергій Кривов'яз волав про біль і смерть грубим голосом, а Олена «Helen» Кривов'яз вливала в музику мелодичний сопрано-контрапункт. Це надало пісням «I Miss My Death» спектру від епічної трагічності до ліричної ніжності.

«I Miss My Death» з'явилися в час, коли українська ґотична субкультура переживала період найбільшого піднесення, проте

готик-рокова сцена в Україні ніколи не ставала масовою – наші гурти швидше наслідували західні тенденції, ніж створювали власні. «I Miss My Death» якраз долучилися до цього хвилі симфонічного готичного металу, утверджуючи український варіант жанру. Їхня музика й естетика вписувались у ширший контекст: поряд із колегами по сцені (наприклад, Mourning Beloveth або Shape Of Despair) вони творили «темну» гілку української метал-сцени, не забуваючи про локальні міфологеми та особливості Києва.

Під час написання пісень музиканти збирали музичний матеріал у філармоніях і підвалах Києва, відшукуючи ідеальний баланс між похмурою гітарою й ліричними клавішами. На сцені вони з'являлися як містичні романтики: брати й сестра Кривов'язи – фронтвумен у вечірній сукні та брутальний вокаліст у чорному – створювали «аристократичний» образ, що запам'ятовується (за власним вираженням гурту, «ароматом декадансу, переплетеним із вічно темними нотами»). Відомо, що для промо та візуального оформлення I Miss My Death часто обирали метафори вечірнього міста, старого некрополя або парадоксальних пейзажів, аби підкреслити тему любові і смертного суму.

Таким чином, у стилі «Discovery» можна уявити, як студійна робота гурту проходила в кілька етапів: відомими стали історії про довгі репетиції у застарілих київських залах, імпровізовані сесії зі скрипкою, акустичні варіації на «Ave Maria», і, зрештою, магічне «злиття» мультиінструментального запису в єдиний трек. У сценічному вигляді команди поєднувалися класичні готичні елементи – незмінні чорно-червоні кольори, театральний макіяж, живі квіти на сцені – з чисто металевою енергетикою гітар і ударних. Їхні концерти сприймалися як один «хроніки» потаємного світу: кожна пісня у програмі звучала як окреме послання про вічні теми, а весь образ гурту акумулював ідею духовної музики для дорослих, зворушену й водночас могутню.

DusiedNick каже:

***

Реінкарнація себе
Терпкий смак айви
Кивання сторонніх людей
Мандри у паралельні світи
Недокуштований гематоґен
Бракує нових ідей
Інкоґніто бути треба завжди
Що тоді
Реінкарнація себе?

***

Душа собаки
Наповнена харкотинням сказу
Висунутого язика
Харизмою охоронця
Із хвостом
Скрученим у сушку
Біло-рудої шерсті
Протягнутої лапки
За тарілку зупи без м'яса
Ще хочеться співати
Під гармоніку
Губного маразму господаря ?
... Душа собаки –
Душа мрійника,
Літаючого припутня без допінґу

***

Забудь
Целофановий присмак
Дотичний до всього,
Що смикає вітер –
Натщесерце
Горіти і тліти ;
У жолобах рік –
Століття - Потовчених шиб

***

Двері за мною міцно зачинені
Потворні двері здаються величними
Я наодинці зі своїми злиднями,
Хоч місяць мене крізь вікно освітлює.
Кричатиму я, зневіривши в дійсності
Хоч гіркі полини є недопитими.
Вартовий моїх думок смолоскип запалює,
А двері за мною зачинені.

***

Кожну дію поїдає час,
Атараксію створить злий Деміург,
А мері все одно,
Лише небо відходить від нас
І химерний воїн береться за плуг,
Щоб у тиші і спокої
Трансцендентальний відчути екстаз.
Добрий янгол не узурпує наш дух,
Перевертні усе спередсердя
“ Ганьба!” кричать.

***

Вчора
Голос підсвідомий
Дотик спокою
Іншого виміру
Перевтілився дією
Непотрібною мірою
Розмістився у Всесвіті
Закодований інієм
Фортеп'яно гармонії
Паралельністю сірою
Нерозкішною звабою
Павичевими кігтями,
Кошенільною фарбою
Шоколадом повітряним

Te Deum

Te Deum – один із найвідоміших українських дум-/гот-метал гуртів. За даними Metal Archives, гурт сформований у Києві в 1995 році. У перший склад увійшли гітарист Андрій «Канібал» Зінченко (з 1995), басист-вокаліст Ігор Десяткин (1995–96), гітарист Василь Сивко (1995–98) і ударник Сергій Смирнов (1995–96). Саме під впливом цих музикантів гурт набирав форму у київському андеграунді 90-х: їхні концерти часто проходили в заводських клубах та на рок-фестивалях України. З часом склад розширювався – у 1996 році до Te Deum приєднався вокаліст Костянтин Безверхий (1996–2000), а

наприкінці 90-х з'явилися другий гітарист Олександр Григорук і ударник Юрій Карленко, постійним «якорем» колективу залишався Андрій Зінченко.

Гурт випустив кілька основних релізів:

• 1996: Remembrance (демо, вінілова касета, 4 треки). Цей дебютний запис (демоальбом) записано у давньому київському студійному ангарі – суміш важких гітарних рифів і готичних клавіш робить звучання похмурим, а тексти нагадують про смерть і пам'ять. На обкладинці Remembrance зображено химерне дерево та кістки (див. зображення), що відображає безвихідний «думовий» настрій дебюту.

• 1999: Бездна (повноформатний альбом, лейбл Moon Records). Платівка справила фурор у вітчизняній метал-спільноті; її "важке" звучання, інтерпретація морських глибин у текстах і симфонічні клавіші зробили Бездна культовою. Саме цей альбом дав назву гуртові – трек «Бездна» увійшов до однойменної збірки Moon Shadows (2001).

• 2002: Тлеющий мир (повноформат, Moon Records). На цьому альбомі Te Deum відійшли трохи від чистого «дез-дума» до більш епічного звучання з елементами готики. Назва («Тлеючий світ») та лірика навіюють образи згасання і руйнування. Альбом містить 9 треків (треки «Тлеющий мир» і «Корни земли» стали популярними).

Крім студійних релізів, Te Deum брали участь у кількох тематичних збірках: так, пісня «Бездна» фігурувала на українсько-польському компіляції Moon Shadows (2001), а «Одинокий скиталец» – у збірці The Best of Ukraine. Hard Music (Moon Records, 2008). Загалом дискографія 1996–2002 показує еволюцію від «чистого» дум-металу до більш мелодичного симфо-/готичного звучання.

До 2010 року Te Deum активно виступали на київській клубній сцені та регіональних фестивалях. Хоча конкретних програм гурту того періоду мало зафіксовано у відкритих джерелах, відомо, що кінцем 90-х – на початку 2000-х у Вінниці проходив регулярний фестиваль Terroraiser Metal Fest (двічі на рік), де грали місцеві і приїжджі метал-гурти. Ймовірно, Te Deum неодноразово виступали на таких та подібних заходах. Зверніть увагу, що в українській метал-культурі 90–00-х активно діяли фестиваі «Коловорот» та «Basovišča», де традиційно збиралися готичні та екстремальні колективи – Te Deum входили до такої ж «великої родини» українських дум- та гот- гуртів.

Te Deum поєднували дум-метал із ґотичними елементами. Згідно з Metal Archives, жанр гурту визначено як "Doom/Death Metal". Музика нагадує ранні роботи My Dying Bride чи Paradise Lost: важкі гітарні рифи у повільному темпі, мелодійні клавішні

партії, глибокий рик ведучого вокалу, а іноді – жіночі чи кельтські вокальні вставки (у духу готичних гуртів). Тексти Te Deum традиційно філософські і меланхолійні – вони переплітають образи смерті, природи і внутрішнього болю. Назви пісень («Бездна», «Тлеющий мир», «Корни земли») та фрагменти лірики підтверджують цю тематику (у них звучать згасання світу, самотність скитальця, поразка світла). Словом, стиль гурту – типово «духовний» дум-метал з готичним присмаком, що створює насичену і похмуру атмосферу.

У творчу роботу Te Deum вкладалися роки: наприклад, між записом дебютного демо і першого альбому вони неодноразово відточували матеріал на репетиціях, грали на стадіонних концертах і невеликих гігах. Студійні сесії гурту відбувалися в різних київських локаціях: від домашніх студій до професійних звукозаписних майстерень лейбла Moon Records. У записі були характерні «важкі» гітарні звуки, гучний риф і насичені хорові клавішні партії. Мікшування альбомів прагнуло передати відчуття глибини і тягаря – іноді учасники запалювали свічки чи лампи задимлені курильні кімнати для налаштування відповідного настрою (говорили, це допомагало досягти «атмосферності»).

За словами самих музикантів та спогадами колег, кінематографічне і похмуре звучання Te Deum було одним із їхніх відмітних символів. Естетично гурт тяжів

до містичних образів: на афішах і обкладинках часто фігурують старовинні руїни, муміфіковані землі, крилаті статуї і палаючі світи – усе це резонує із змістом пісень (наприклад, у «Бездні» мовиться про «вогняні сльози» й «тайні знамення» в морських глибинах). Te Deum перетворювали студію на «домашній кінотеатр жахів»: звуки вентиляторів і перегрітого обладнання органічно вливалися у загальне відчуття безвиході.

Словом, звучання Te Deum створювалося не тільки музикою, а й атмосферою: важке звучання гітар, клавішних партій і малої порції «блеківських» елементів поєднувалося з візуальною готичною темою (темні кольори, тіні, символіка хрестів і химерних істот). Сам гурт називав свою музику “дум-металом із душею” і, за свідченнями фанатів, ці естетичні моменти формували незабутні враження від їхніх треків та виступів.

SHE CRIES

У 1991 році в Комсомольську музиканти Bello (вокал, бас) та Grinder (ударні) заснували гурт She Cries. Гурт одразу почав писати сумні мелодії у повільному темпі: уже 1994 року вони випустили перше демо True Woman Tears у стилі дум-/дез-металу, а 1995-го – друге демо Constancy of Misery or Mirrors Scared to Show Exhausted Ones, яке «перекосило» звучання більше у бік чистого дум-металу. Ці касети розповсюджувалися у регіоні (Комсомольськ, Кременчук), і гурт здобув перших локальних шанувальників. Важливою віхою для She Cries став фестиваль «DeathHarmonic» у Комсомольську – на ньому збиралися групи і фани з різних міст, і саме там команда отримала визнання та перших своїх прихильників.

матеріал удвох. У 1993 році до She Cries приєднався гітарист White, завдяки чому колектив набутив повноцінного звучання. 1995 року у групу короткочасно вливається другий гітарист – Олександр Коломоєць (який повернувся з армії і вважався «найкращим гітаристом міста»), але через рік його відхід з гурту спричинив повернення до тріо (Bello, Grinder, White). Дебютний альбом Touch to Sacramento (1997) записували також за участю клавішниці Лори, яка доповнила концертні виступи того періоду. Наприкінці 2003-го до складу увійшов новий гітарист KonfuZZ (Whital), відомий по гурту Morana. У такому складі (Bello, Grinder, White, Whital) She Cries працювали над другим альбомом. До кінця 2000-х склад фактично стабілізувався – Bello, Grinder і White лишалися ядром гурту (Whital покинув гурт у 2008 році).

She Cries випустили два повноформатні альбоми: Touch to Sacramento (1997, Moon Records) і 4 Vivisected Souls (2008, Інша музика). Окрім того, у середині 90-х вони видали кілька касетних релізів: демо True Woman Tears (1994) та Constancy of Misery… (1995), а також спліт-касету «Зелена перлина» (1996) разом з гуртом Avalach. На хвилі інтересу до дум-металу до 2010 року гурт також увійшов до кількох тематичних збірок: композиції "Philosopher Near the Earth", "Soliloqvium of Solivagant" та "Prothalamia" з'явилися на збірках Atmosfera (1998), Under the Sign of the Moon (1999) та Moon Shadows (2001) відповідно.

Концертний досвід She Cries переважно пов'язаний з локальними подіями та альтернамоут-сценами України 90-х–00-х. Як уже згадано, одним із найважливіших для гурту був фестиваль «DeathHarmonic» у їхньому рідному Комсомольську. Саме там команда завоювала довіру аудиторії і навіть отримала запрошення до Києва від гурту Innercell (She Cries виступили на презентації альбому Innercell). Після багаторічної перерви колектив відновив виступи у 2002 році – хоча це були радше локальні концерти, вони принесли нові композиції до глядацьких залів. У середині 2000-х She Cries також з'являлися на готичних фестивалях та розігрівали крупні українські гурти, демонструючи атмосферний думовий матеріал.

Гурт прославився похмурим, важким звучанням, що поєднувало дум-метал і готичні мелодії. У ранніх демозаписах потужні рифи поєднувалися з меланхолійною атмосферою death/doom, пізніше звучання ставало ще повільнішим і важчим – ближчим до традиційного дум-металу. Водночас у композиціях почулися фольклорні вставки й прогресивні мотиви: самі музиканти порівнювали "4 Vivisected Souls" з Tool чи A Perfect Circle, підкреслюючи при цьому тісний зв'язок між мелодіями та лірикою. Тематика пісень групи охоплює мотиви конспірації, занепаду та соціальної критики, типової для дум-металу та дарк-готики, а образ She Cries підкреслювався сценічним використанням готичних символів і вбранням у стриманих темних тонах відповідним до звучання.

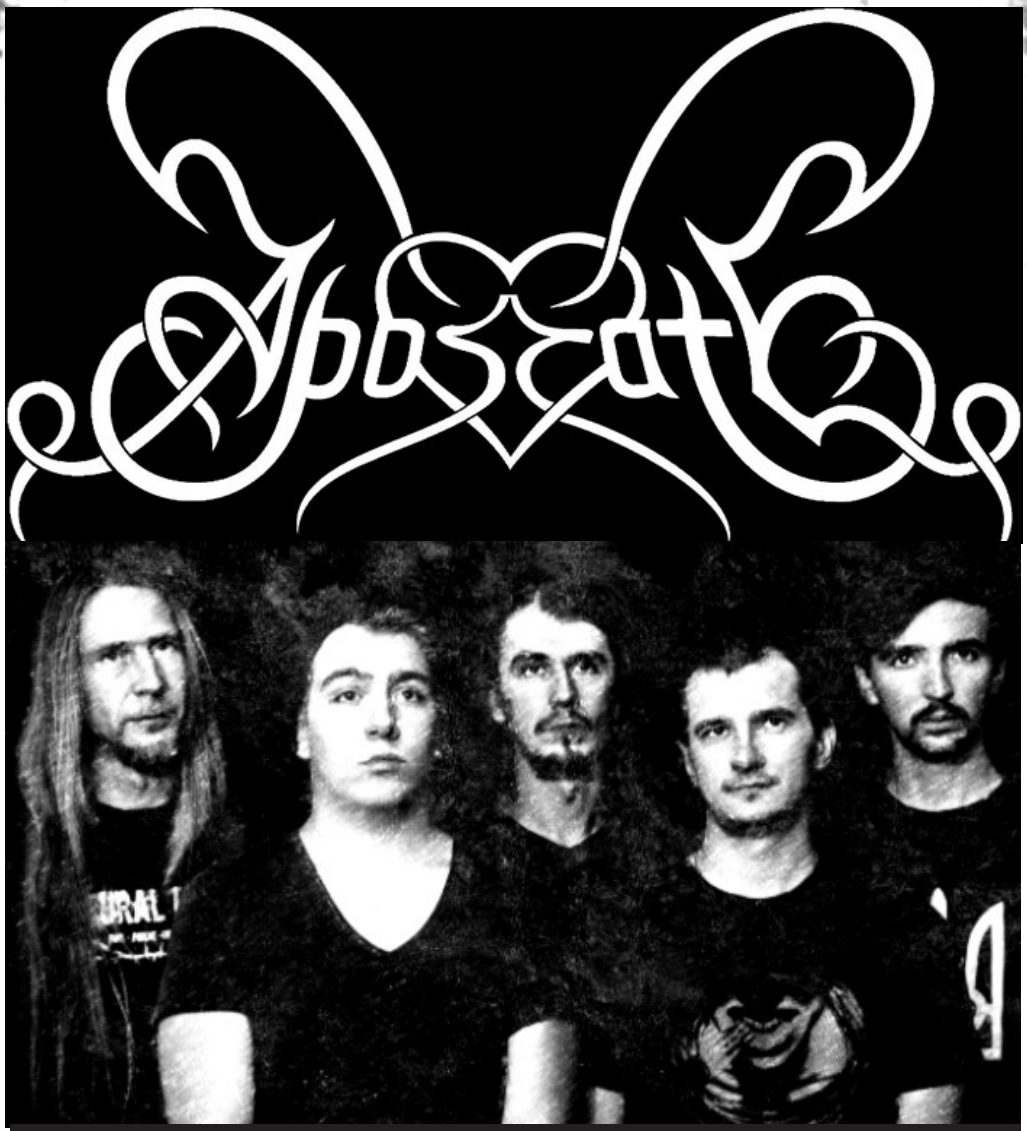

У 1993 році у Львові з'явився гурт Apostate, який став одним із найстаріших і найвпливовіших дум/дез-колективів України. У період після проголошення незалежності у вітчизняній метал-сцені активно формувалися екстремальні жанри, і саме тоді з'явилися перші львівські гурти на зразок «Lazaret», «Euphoria», «Via Dolorosa», «Contrabanda» та дез-думового Apostate. Апостате з самого початку прагнув «похмурої важкої музики» з глибокими філософськими текстами, слідуючи західним традиціям жанру та звертаючись до тем темряви й самотності.

У різні роки в Apostate грали різні музиканти. Серед найвідоміших складів

пост-2009 — Богдан Козуб (вокал), Олександр «Фарш» Костко (бас), Микита Головін (барабани), Юрій Савчук та Влад Філімон (гітари). Серед колишніх учасників початкового періоду згадують першого вокаліста Юрія Лєсного та ударника Владислава Хмарського. У 1999 році через творчі розбіжності з гурту вийшли усі учасники, крім вокаліста Юрія Лєсного – вони заснували новий проект Forgot Belief. Сам Лєсний продовжував працювати під ім'ям Apostate до 2001 року, а згодом створив поп-роковий проект «Неон». Після довгої перерви в 2009 році оригінальний басист Олександр Костко зібрав оновлений склад Apostate, фактично давши гурту друге народження.

На початку Apostate виступав під власною назвою (1993–1998) та записав демо і MC-платівку. На короткий час у 1996 році команда навіть змінила ім'я на «Black Moon Frankness», але не випустила під цією назвою жодного запису і швидко повернулася до Apostate. З 1993 по 1998 рік гурт активно працював у студії та концертних залах, але в 1999-му припинив діяльність через внутрішні конфлікти. Після цього Apostate існував лише як епізодичний проект Лєсного до 2001 року, а повного відродження зазнав лише в січні 2009-го. Саме тоді, після 10-річної перерви, Apostate відновив роботу з новим складом під керівництвом Олександра Костка.

До 2010 року Apostate випустив лише кілька релізів у різних форматах. Серед них: демо-стрічка «Consign to Oblivion» (1995) – перший запис гурту, – касетний міні-альбом «A Song of the Dead Lake» (1997, лейбл Gal Records) та пізнішу компіляцію «Apostate Story» (2007, Black Art Productions), куди увійшли ранні треки з демо та EP.

Усі ці релізи підсилюють стилістику Apostate: демо і EP були записані у невеликій студії, а компіляційний диск 2007 року видає ретро-насторою з аналоговим звучанням.

Апостате грає в жанрі дез-дум-метал – повільні, важкі композиції з глибокими гроулами і меланхолійними мелодіями. Від самого початку музиканти наголошували, що хочуть творити «похмуру важку музику» з філософськими текстами. Зовнішні критики порівнюють ранній звук Apostate з творчістю Katatonia – тобто з сумним, атмосферним дум-металом із блек-елементами. Тексти гурту традиційно звернені до тем смутку, темряви, самотності й екзистенційних пошуків. Наприклад, в описі Apostate на метал-порталах згадуються «тема смутку і самотності», що цілком узгоджується з характером музики.

Навіть на початку діяльності Apostate активно виступав на фестивалях та концертах. Вперше гурт вийшов на сцену у березні 1996 року (Житомир) і одразу засвітився на фестивалі «Перлини сезону» у Луцьку. До кінця 90-х Apostate давало багато концертів у Західній і Східній Україні, але після 1999 року майже зникло з афіш. Повернення на сцену відбулося в 2009 році: оновлений склад гастролював

по країні, зокрема грав на київському фестивалі Doom Over Kiev III (2009) поряд із такими відомими гуртами, як Cemetary of Scream (Польща), Scepticism (Фінляндія), Sadist (Італія), Crionics (Польща) і Virgin Snatch (Україна). 6 червня 2009 року Apostate увійшли хедлайнерами львівського концерту «Apostate is back!», де поділили сцену з польською легендою дум-металу Cemetery of Scream. Ці події підтвердили статус Apostate як одного з центральних гуртів українського думу: вони привабили фанів не тільки своєю музикою, а й атмосферою давніх альбомів.

За свою історію Apostate стали в Україні справжньою культовою групою для шанувальників темного екстремального метала. Їх часто називають серед найкращих дум-колективів колишнього СНД, а українські рок-оглядачі відзначали Apostate як провідну дум-метал команду 90-х. Учасники і видання визнають, що саме творення Apostate заклало підвалини львівської та загальнонаціональної дум-дез-сцени: їхня сумна, меланхолійна музика вплинула на наступні хвилі гуртів з України. Навіть після багаторічної паузи гурт зберіг свій вплив – з поверненням у 2009 році Apostate знову опинився на сторінках метал-видань і на фестивальних плакатах, доводячи, що їхня музика є важливою частиною вітчизняного метал-канону.

Записи Apostate вирізняються аналоговим, насиченим звуком: глибокі гітарні рифи, важкі темпи та глибокий гроул утворюють тягучий дез-дум ландшафт. Після 2009 року звук гурту став ще потужнішим – деякі оглядачі відзначали, що апаратно він став схожим на звук пост-дез-металу «Substance for God» із менш агресивними гроулами. Загалом студійні релізи Apostate зберігають атмосферу давнього «похмурого» альбому: мінімальна кількість ефектів, сухий ритм-секціональний звук і теплий мікрофонний прес на вокалі.

DusiedNick каже:

***

Ні, не бути
Смолі-живиці
На грудях у породіль
Фротажу взаємностей
На тиждень семи неділь!
Ні, не бути
Страху
Перед люстерком
Взимку, вчора, сьогодні,
Перед втечею
Від забобонностей,
Скарг,
Докорів сумління
Людської гордості,
Люмінесценції курячого посліду
Вдосвіта!
Ні, не бути самотності!

***

Погас чинарик –
Лібрето колінеарності.
Згіркло в піднебінні,
Начорно гуаш тече по ватману п'ятого Ма
І пам'ять навідмаш,
Немов червивий бухтарма
Боровика.
Погас чинарик –
Лібрето колінерності.

***

Стерлось наскрізь
Осмислення
Розгардіяшу
Диверґентної іншості
Нарцисизму ярмарку
Сповіддю в готичному костелі
Навприсядки
Спадом-підйомом
Пилу та нежиті
Галасів
Фалосів
Гуцулів-зулусів
Ентропією реготу
Тетракаскаду романтики
Стрімголової абракадабри
Узвару сухофруктів емоцій.
Тілами жриць
Одухотворенням бруньок,
Сапаткою потрійного одеколону
Підкрадається кволість
Смаком райських смоківниць.
Дахи розібрали збирачі металобрухту.

***

Годі юрбитися навколо полемік,
Годі творити партії нові.
Байдуже хто ти : флегмат чи холерик
Опонента не спиниш у слові
Годі плекати нові мікроби,
Щоб потім їх назвати СНІДом,
Годі кидати на людство бомби
Та гризти нігті за пишним обідом

У розпалі метал-буму 90-х у незалежній Україні, коли перші doom- і death-колективи намагалися знайти свій голос, у Житомирі народився гурт All Dies. Згідно з даними метал-архівів, це був дуох-трейш/дум-метал проєкт, створений 1994 року. Початок гурту припав на період пожвавлення рок- і метал-сцени після розпаду Радянського Союзу: у ті роки такі колективи, як She Cries, Apostate та Mortuary, прокладали шлях класичному doom-металу в Україні, а All Dies став одним із них. За словами сучасного оглядача, гурт дебютував касетою «Human Sacrifice» того ж 1994 року і вже через два роки випустив другий демо-реліз «All Dies… But Something Remains». Сценічна атмосфера у Житомирі була суто підпільною і наповненою таємничістю – саме цьому духові міг би відповідати ретро-стиль гасла Dark City, із глибокими текстурами темної естетики. All Dies з'явилися як частина цього підвального руху, поєднуючи рок-журналістський наратив «Rolling Stone» із містичним відтінком та документальним підходом Discovery.

У першій редакції гурту налічувалося сім осіб: вокаліст Олексій Воронечський («Lexa»), вокалістка та скрипалька Наталя (сценічно «Natasha»), гітаристи Павло Васько-Боев та Ігор Кирілович, басист Михайло «Міша» Соколов, клавішниця Олена («Alyona»), і ударник Геннадій («Gena»). Такий багатошаровий склад і присутність жіночого вокалу надавали музиці гурту глибокого готичного звучання. Проте вже до третього демо 1998 року «Slave of Solitude» склад було скорочено: гурт перетворився на квінтет з Олексієм (вокал), Павлом, Ігорем (гітара), Мішою (бас) та Оленою (клавіші). Останнім відомим лайн-апом були саме ці п'ятеро, з Юрієм Сініцьким на ударних – склад, який фіксується на «Slave of Solitude». Раніше ж Геннадія та Наташу вказано як «попередніх учасників». Саме цей кістяк – з двома гітарами, довгими пасмами волосся і готичними костюмами – став символом живої сцени All Dies наприкінці 90-х.

За весь час активності All Dies випустили лише демо-магнітофони, доступні обмеженому колу слухачів. Офіційно відомо про три основні записи: «Human Sacrifice» (касета, 1994), «All Dies… But Something Remains» (касета, 1996) та «Slave of Solitude» (касета, 1998). Перший дебютний реліз «Human Sacrifice» вийшов за незалежною схемою – факт, підтверджений метадатою гуртуmetalarea.org. Друге демо 1996 року мало назву, що відображає невизначену напругу («…But Something Remains»). Фінальне шоу-записування у студії відбулося на початку 1998 року: демка «Slave of Solitude» (1998, MN-145, Moon Records) – доволі довгий (44 хв) Doom/Doom-Death матеріал – також випущена на касеті. Список творів включає кілька розлогих композицій (по 7–12 хвилин) з похмурими, тужливими назвами типу «Sorrow Remains» та «Eternal Instinct», які можна назвати своєрідними акустичними вкрапленнями в їх музику. Більше студійних чи лайв-релізів

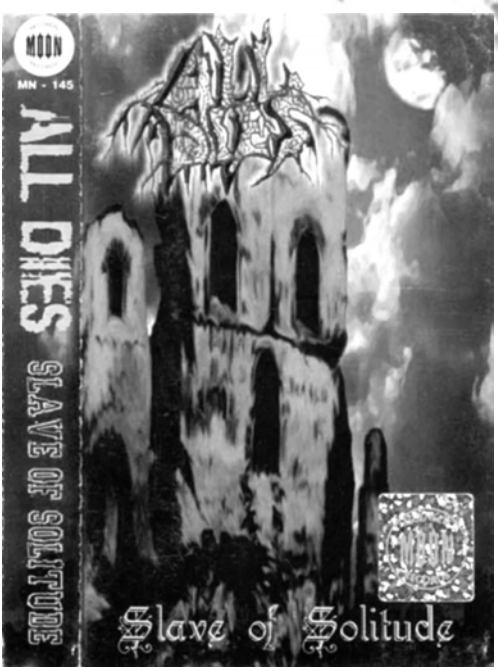

у All Dies зафіксовано не було: після 2001 року гурт розпався, а його учасники пішли у нові проєкти, зокрема Definition Sane.

All Dies виконували духовно-важкий doom/death metal, прямісінько зорієнтований на теми смерті і містицизму. Уметаданих гурту вказано жанр Doom/Death Metal і саме такі концепти – Death, Mystic, Supernatural – як основні теми пісень. У записах чутно повільні гітарні рифи, монотонні ударні та глибокий гроул вокаліста – усе це в дусі Funeral Doom з пронизливою меланхолією. Самі учасники описували музику All Dies як суміш «death doom» та «funeral doom», а назви композицій (наприклад, «Sorrow Remains», «Outro», «Eternal Instinct») свідчать про тяжку, трагічну символіку. Тексти гурту, хоч і не опубліковані, мали занурювати слухача в образи надприродного жаху та фаталізму – звідси й напівтемна, напівепічна атмосфера в дусі хорор-стайлінгу. У сумі All Dies стояли на перетині зароджуваних українських трагічнодумних традицій: зі сценою поділяли дещо схожу поетику гурти Apostate, She Cries і початківці Mortuary.

В оформленні демоверсій All Dies дотримувалися похмурої, мінімалістичної естетики. Обкладинка касети Slave of Solitude (1998) виконана в монохромних відтінках та намальована з високою степенем деталізації – відповідно до концепції художника Тараса Короля. На обкладинці цієї демки (див. ілюстрацію) зображено похмурий пейзаж або руїну, що підсилює трагічний настрій музики. Сам Тарас Король зазначений як автор обкладинки («Cover art concept, Design») до Slave of Solitude. All Dies залишилися однією з характерних постатей українського екстриму 90-х. Серед doom/death-колективів тієї ери вони займали нішу «андеґраундних меланхоліків» разом із гуртом Apostate із Львова та місцевою живою класикою She Cries. Їхня українська приналежність не була суперцентральною – адже англомовні тексти і західні філософські впливи – але все ж гурт переймав локальні мотиви. All Dies можна віднести до символічного списку ранніх українських дум-гуртів: їхня діяльність припала саме на той момент, коли сцена лише формувалася.

DustedNick каже:

***

Лигону
М'якушем скоромним
Піоновими ліфтами
Кебітностей
Отодішнених бездомних
Із польовими волошками
Без вороття павутиння пополудні
Наче Мальдек між Марсом-Юпітером,
Наче суфіти сифатів загублених
Хтонічного келепа
Вихору матерії
Упереміж калила й огуди
В цьому бедламі ще залишатимусь,
Доки гассал не змиє
наджасу та сором.
Тоді лигону
Піоновими ліфтами
Без вороття

***

Я був яблуневим цвітом,
Ранішнім туманом,
Коханням зігрітий та спалений обманом
Я був кремом для гоління,
Рожевим портвейном.
Було море по коліна
І не знав, що ми колись помремо.
Я був блазнем-акробатом,
Що розсмішив принцесу –несміяну.
Я був індійським тамтамом...
... Я був.

***

Недоконаний вірш,
Впадло ноти писати,
Намастити на хліб порічкове повидло,
Зварити пшоняний куліш –
Усе остогидло :
флеш-моби,
мерчандайзинґи,
черліденґи,
стейдж-дайвінґи,
фрібейзинґи,
папір ґлянцевих журналів.
Тільки сумління
Отилим ґоліярдом
Плазує.

***

Осінь у нас
Гриб
Як символ зрізаного щастя
Листя
Як уособлення завмерлої думки
Що буде далі ?
Талант пропадає в обкурених клубах
І тане з першими поцілунками
Дощ, як новий політ фантазії

Гурт Mizantropia (Запоріжжя) виник 23 лютого 2003 року як експериментальний проект у стилі готик-рок. Із самого початку музиканти поєднували «готичні» й «думові» настрої з мелодійністю і навіть блек-металевими елементами. Назва гурту відповідає меланхолійній тематиці пісень, а сам стиль описаний як extreme gothic metal із «тематикою кохання і печалі». За словами самих учасників, протягом кількох років учасники не раз змінювали склад і музичні орієнтири, поки не виробили свій унікальний «мікш» із готики, диму та симфонічних прийомів. Первісний склад Mizantropia 2003 року точно невідомий, але на дебютних записах і в ранніх виступах фігурували клавішниця Eva, ударниця Анастасія («Aska» Курченко) і два гітаристи – Сергій «Vedmak» Ясир та Євген «Jek» Суслов. Більшість пісень раннього періоду виконувалися з жіночим вокалом (записано декілька демо у 2005–2008 роках), а ліричний зміст стосувався відрази до егоїзму і «темної

романтики самотності». Поступово склад гурту змінювався: бас-гітаристом були Максим Капленко та Олександр «Amuzin» Ермоленко, на зміну гітаристу Войтенку прийшов Євген Суслов «Jek» восени 2009 року. Вокальні партії спочатку виконувала Екатарина Синеґіна "Witch", інколи дуетом з чоловічим скримом (голос «Futukrishna»), але на рубежі 2009–2010 років «Futukrishna» залишив гурт і з'явилися дві сольні вокалістки – Set і Sinegina. Станом на 2010 рік концертний склад становили: А. Курченко (ударні), Є. Суслов (гітара), С. Ясир (гітара), О. Ермоленко (бас) та К. Синеґіна (вокал).

Дискографія:

• Demo' (2005) – ранній демозапис з двома треками (поширювався у мережі). Назви пісень демо 2005 року невідомі; звук дуже «гаражний», але вже помітні готично-металеві риси в композиціях.

• Demo" (2008) – студійне демо з трьома треками («Полюбив Никогда», «Диалог», «Холодный Рассвет»), записане за фінансової підтримки шанувальників. Треклист цих демозаписів пізніше було офіційно включено в дебютний альбом.

• EP «Холодный рассвет» (2009) – перша міні-пластинка, випущена 2009 року власними силами гурту. До EP увійшли три пісні (приблизна тривалість 13:15): «Полюбив Никогда» (4:42), «Диалог» (3:59) та «Холодный Рассвет» (4:34). На презентації EP (у вересні 2009) гурт поділився цифровими треками через файлообмінники та соцмережі. Цей реліз отримав помірні відгуки у меломанському середовищі і допоміг гурту закріпитися на локальній сцені.

• Альбом «Вдоль пустынных аллей» (2010) – дебютний повноформатник, випущений 6 серпня 2010 року на російському лейблі Grailight Productions. Диск містить 13 треків, серед яких відомі композиції «Волчица», «Полюбив Никогда», «Ложный свет», «Ghost in the Rain», а також раніше випущені «Холодный Рассвет» і «Bloody Fight». В альбомі поєднано жіночий сопрано та чоловічий скрим, а музика охоплює близько години мелодійного екстриму з елементами готики, думу, симфо- та блек-металу. Критики відзначили високий рівень амбіцій: так, оглядач порталу Froster описав платівку як «цікавий мікс готики, думу і симфонічного металу» з «дуже красивим жіночим вокалом у діалозі з чоловічим скримом».

Mizantropia грає екстремальний готичний метал з чітким мелодійним малюнком. У їхній музиці поєднуються важкі гітарні рифи й клавішні партії: іноді «синтезатори супроводжують гітари, а в деяких моментах виконують більш симфонічну роль». Особлива риса – контраст двох вокалів: насичене жіноче сопрано протиставлено зловісному чоловічому скриму, що створює відчуття «боротьби

між героями пісень» (виразно чути у треку «Волчица»). Тексти гурту просякнуті образами кохання, самотності, зради і примарних надій – типова готична романтика з налаштуванням на «кохання і печаль». Деякі пісні виконані англійською («Ghost in the Rain»), інші – російською («Проклятое чувство», «Полюбив Никогда»), причому за відгуками вокалістка краще сприймається рідною мовою. Загальна атмосфера музики – похмура, містична, із драматичними мелодіями, що підходить до готичної сцени 2000-х.

Mizantropia була доволі активною на українській андеграундній сцені. Вони регулярно давали концерти в Запоріжжі, а також виїжджали по Україні – зокрема до Києва, Кривого Рогу, Дніпропетровська, Луганська. Основні виступи та фестивалі цього періоду:

• 2 травня 2009, Запоріжжя («Dark Gathering») – участь у фестивалі за участю місцевих гуртів Tanatos (thrash/death), ChaosCULT (death) і Dunkellicht (sympho-gothic). Гурт Mizantropia виступив у складі основної програми як представник «melodic metal».

• 14 березня 2009, Запоріжжя (ОЦМ) – спільний концерт з відомим харківським блек-метал колективом Khors і низкою місцевих груп. У програмі поряд з Khors були гурти Hellion, Forgotten Hate, Disbalance, Mourning Palace і, серед інших,

Mizantropia.

• 17 жовтня 2009, Запоріжжя (Rocking Fest II) – участь у другому рок-фестивалі Rocking Fest, про що учасники повідомили у лютому 2009 (за декілька місяців до події).

• 6 грудня 2009, Запоріжжя (клуб «Бомба») – концерт у рамках презентації нового альбому гурту Хламида. У супроводі стартапів із Східної України Mizantropia грала як хедлайнер цієї вечірки.

• 6 березня 2010, Рівне («Flame Of Sorrow II») – поїздка на другий фестиваль готик/дум-металу Flame of Sorrow. У Рівному гурт виступав разом з Mourning Gust, INFERNO, Te Deum, Sideris Noctem тощо.

• 14 серпня 2010, Запоріжжя (альбомний концерт) – вечір релізу альбому «Вдоль пустынных аллей» у місцевому клубі (про що гурт анонсував у серпні 2010).

На всіх цих виступах Mizantropia демонструвала типовий візуальний стиль готичного метала 2000-х: темний сценічний одяг, символічні

образи, монохромні постери з мотивами самотніх алей чи міських руїн. Mizantropia здобула помітне місце серед нових українських готик-метал колективів. Хоча гурт залишався незалежним і не мав масового промо. Дебют на лейблі Grailight Productions і позитивні рецензії в профільних спільнотах підтверджують, що «Мизантропия» сприймалася як цікавий експеримент у жанрі. Сайт Froster називає їх «достойною роботою в жанрі», а оглядачі відзначають потенціал колективу для «багаторазового прослуховування». Гурт часто куди сходити молодим метал-гуртам на заходах і став одним із яскравих представників запорізької готичної сцени 2000-х. У композиціях Mizantropia прокладала місток між традиційною «альтернативною готикою» та жорсткими стилями (думом, блеком), що мало віддзеркалення в настрої всієї епохи 2000-х на сході України.

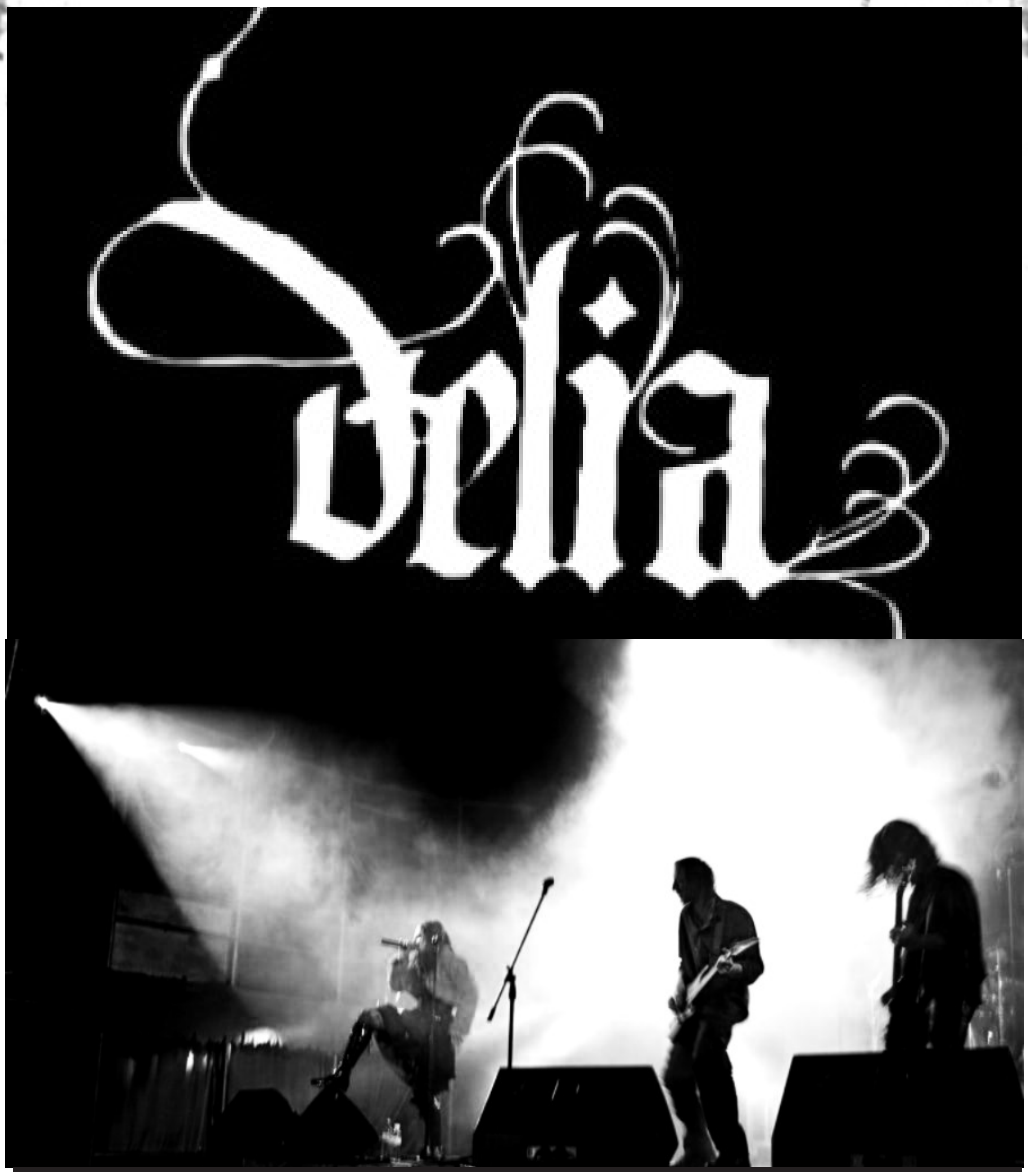

Гурт Delia із Києва народився восени 2005 року з однієї мети – поєднати сильний «качовий» ритм із витонченим симфонічним звучанням. За словами музикантів, уже на перших репетиціях вони прагнули закласти основу «красивого ліричного жіночого вокалу, клавішних із симфонічним нахилом та потужного ритмічного полотна». Початковим складом гурту стали вокалістка Анастасія Сверкунова, гітарист Сергій Сірко, ударник Віталій Толкачев і басист Дмитро (прізвища рідко вказують). Клавішницю Лідію Кубрак залучили весною 2006-го – і вже повним складом Delia відпрацювали

ідеї, відточуючи аранжування на репетиціях аж до дрібниць.

У 2007–2008 роках склад гурту змінився. У грудні 2007 року басист Дмитро (Биков) залишив колектив через роботу в науковій сфері – його місце зайняв Михайло Гудзенко. Новий лайн-ап швидко відновив концертну діяльність: вже в січні 2008-го Delia грала на київському фестивалі «Рок-Ласточки» (де здобула гран-прі сезону 2007/08) і неодноразово гастролювала Україною. Наприкінці 2008 року клавішниця Лідія залишила гурт – наче вибух у симфонії, її відхід припав на листопад 2008 року. Після цього Delia діяла як квартет, іноді запрошуючи сесійних музикантів, і готувалася до свого першого альбому.

Дискографія. Delia випустила дві синглові пісні та один повноформатний альбом. У 2007–2008 роках гурт ділився демо: україномовна пісня «Забутий край» (англ. Forgotten Land) потрапила в інтернет, а 2008-го вийшла «Мертве місто» (Dead City) – акустично-звучна балада про Прип'ять і Чорнобиль. Обидві композиції лягли в основу дебютної платівки «Спогад» (2010). Альбом вийшов у січні 2010-го на лейблі ЯОК Music. Спогад – це збірка кращих треків гурту з 2005–2009 років: 13 пісень і два бонус-треки, всі українською мовою. Заголовна назва пісні-обкладинки і альбому «Спогад» (що означає «спогад») підкреслює ностальгічний настрій

платівки. Пісні альбому варіюються від фольклорно-ліричних балад до динамічних симфо-метал композицій (наприклад, «Я буду чекати завжди», «Новий час», «Вогонь»). Концертна презентація «Спогад» відбулася 5 лютого 2010 у клубі «Бінго» в Києві, після чого гурт вирушив у невеликий тур по Україні (Київ, Харків, Суми, Дніпропетровськ, Рівне, Львів, Івано-Франківськ).

Delia від початку була активним концертним гуртом. Ще перед виходом альбому вона двічі брала участь у київському кавер-фестивалі Bingo Cover Fest, де 2009-го посіла почесне друге місце так же гурт виграв гран-прі київського фестивалю «Рок-Ласточки» і грав на фестивалях «Про Рок» та «Діти ночі», а також готував спеціальний сет для Tribute to Within Temptation, куди увійшли і кавери Within Temptation, і власні композиції з хорою. До виходу альбому Delia дала сольники в київських клубах і заграла на стріт-

фестах. Наприкінці 2009 року вийшов кліп на пісню «Мертве місто», знятий у зонах Прип'яті: він потрапив у ротацію українських музичних телеканалів. Музичний почерк Delia визначає поєднання важких рок-гітар і барабанів із літературним, навіть фольклорним вокалом. Анастасія Сверкунова виконує пісні мелодійно, практично оперним прийомом, надаючи навіть найжорсткішим композиціям ліричного звучання. Клавішні партії (особливо в ранніх демо) додавали симфонічного «звучання», інколи навіть хоральні пасажі. Лейтмотивом текстів завжди була Україна: кохання до рідної землі, пошуки «нового часу», пам'ять про минуле. Так, «Мертве місто» присвячено Прип'яті – рідному місту вокалістки, де Анастасію евакуювали після Чорнобильської аварії 1986 року. Саме це місто «привид» звучить у пісні, кадри з якої знімалися серед пустих будинків Прип'яті. («Мертве місто» може бути вважатися своєрідною візитівкою Delia – композиція глибока, з інтроспективним текстом і мелодійною складовою.) Інші тексти гурту переповнені образами природи і пошуком свободи: «Забутий край» закликає довіритися нескореним вітрам і слідувати за мрією, а «Спогад» – красномовний гімн пам'яті й надії. Музично Delia можна визначити як «альтернативний симфонічний метал із фемін- вокалом» (самі музиканти називали свій стиль саме так). Їхня музика нагадує суміш елементів Gothic Metal (Under the Autumn Sky) і повільних альтернативних темпів, проте без гітари на бек-вокалі чи характерного уметалевленого шару.

Обкладинки і сценічний образ Delia витримані в поетично-драматичних тонах. На концертах гурт виходив у діловому «dark» одязі – чорні сукні вокалістки, футболки з символікою – без помітного гриму, але із театральною емоцією в поведінці. Їхня стилістика була близька до Darkwave-естетики: урбаністичні або руїністичні декорації, дим-машини, щоб створити атмосферу занедбаного міста або занурення в тіні.

Delia з'явилася на тлі зростання української готик- та симфонічної сцени середини 2000-х. Вони були однією з перших україномовних жінкоцентричних груп цього напрямку, тому мають статус «піонерів». Попри обмежені ресурси, гурт вплинув на подальші колективи: він показав, що можна співати рідною мовою у форматі симфо-металу і бути почутим.